

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna
XXXV. leto • 2025 4

*Na poti za Kristusom
je treba opustiti svoje gotovosti
in se prepustiti negotovosti.*

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 7 Svetopisemske ikone
- 9 Luč svete Klare
- 10 Pogovor
- 14 Brezmadežna
- 18 Biseri molitve
- 20 Frančiškov svetni red
- 22 Utrinki iz Assisija
- 24 Življenje in poslanstvo
bratov minoritov
- 27 Obletnice
- 30 Reportaža
- 33 Otroci med nami
- 34 Razvedrilo z Gospodom
- 35 Iz Frančiškovih revij
- 36 Obvestila

Naslovnica: *Glejte, kam vas vabim: v deželo angelov, v prijateljstvo z Očetom in Svetim Duhom, k večni glasbi, v občestvo svetih. K sebi in v svoje življenje vas vabim. Ali ne verjamete, da vam bom dal svoje življenje?* (Sv. Avguštin)

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.
Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič,
p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek,
p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matei Senteš

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Renata Kozel, Mira Ličen, Benjamin Verdenik, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, splet, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Postajati podobni Kristusu po vzoru sv. Frančiška, da bi živel

Kaj pomeni postajati podobni Kristusu? Jezus nam je pustil odtise svojih stopal, da bi Mu lažje sledili. Da bi lažje živel po vzoru Njegove ljubezni, nam ponuja blage. Naš pogled usmerja k nebeškemu Očetu z molitvijo Oče naš. Vabi nas k molitvi; k molitvi z dejanji, molitvi z darovanjem, molitvi z ljubeznijo, molitvi z delom in mislimi. Odrešenjska ljubezen je Frančiška tako ganila, preobrazila, da je njegovo življenje postalo molitev. Jezus nam je s priliko o usmiljenem Samarijanu opisal dela usmiljenja. Frančišek je pri srečanju z gobavci izkusil, da več ljubezni kot podarja, več je prejme.

Ljubezen, ki jo izkusimo od bližine Božjega Sina, nam bo dala moči, da bomo pripravljeni za dela ljubezni, ki jih bomo opravljali v Njegovem imenu. Vsem, ki smo spoznali Frančiškov odgovor na Božji klic, vsem, ki Kristusu sledimo po Frančiškovem zgledu, laiki, tretjeredniki ali redovniki, Frančišek naroča, naj v svetu

pričamo o Kristusovi ljubezni do njegove Cerkve. S preprosto in iskreno krščansko vzgojo, pozorni na poklic vsakogar naj skupaj s svojimi otroki veselo potujemo na svoji človeški in duhovni poti. Naj spoštujemo druge stvari, tako žive kot nežive, ki »nosijo« pečat Najvišjega (prim. Vodilo in generalne konstitucije OFS, člen 17). Ljubiti Božjega Sina pa pomeni tudi odpustčati. Jezusa ni moč ljubiti, če bližnjemu ne moremo odpustiti, če bližnjega ne moremo razumeti, če ga obsojamo. Čemu molitev, če ne ljubimo in odpustčamo?

Frančišek nas vabi, naj se kot nosilci miru zavedamo, da ga je treba nenehno graditi; z dialogom naj iščemo poti edinosti in bratskega razumevanja in zaupamo v navzočnost božjega kvasa, ki je v človeku, ter v preoblikovalno moč ljubezni in odpustčanja. Zato se ne bojmo spreminjati sebe. Tako bomo širili ljubezen in pripomogli k temu, da se spozna in ljubi Božji Sin – tudi s

tem, da ljubimo druge v Njem. Po vzoru svetega Frančiška na preprost in čist način, ki pomnoži vero in upanje, obsijano z lučjo Božjega Sina.

Ta vzor je v Frančiškovem času kmalu pritegnil portugalskega avguštincega Fernanda de Bulhōesa, ki je danes poznan pod imenom sveti Anton Padovanski. O njem je znana pripoved, kako je nekoč čudžno zrl v novorojeno Božje dete. Dovolite, da nas odlomek iz Rožic svetega Antona uvede v skriv-

nost božiča, ki ga je Anton doživljal na poseben način: »Sredi noči se je vzdignil brat Silvester, da bi pozvonil za jutranjice. Odšel je iz sobe in se z rokami dotikal sten, da bi se, kot ponavadi, dotipal do vrvice zvonca na koncu hodnika. Tedaj pa ... Svetlobni žarek je prerezal nočno temo na hodniku. Luč je prihajala iz Antonove sobe. Brat Silvester se je presenečen približal. Ko je bil še nekaj korakov oddaljen od celice, je zaslišal pritajeno šušljanje. Prepoznal je Antonov glas, vmes pa se je vpletal nežen, srebrno čist otroški glasek ... Primaknil se je k vhodu. Skozi špranje med razmaknjenimi deskami vrat je mogel videti rajski prizor. Sobico je razsvetljevala bleščeča luč. Sredi prostora je klečal Anton in nežno objemal dete nepopisne lepote. Otročiček se mu je smehljal, stegoval ročice, ga božal po glavi in mu govoril z nadzemesko milino ...«

Goran Sabolič

To je dan, ki ga je naredil Gospod!

p. Martin Kmetec

Sveti oče papež Leon XIV. je obiskal Turčijo od četrтка, 27. novembra 2025 do nedelje, 30. novembra. Sprejel in pozdravil ga je naš sodelavec p. Martin Kmetec, ki je nadškof v Izmirju in predsednik turške škofovske konference. Tokrat objavljamo njegov pozdravni govor, v naslednji številki pa bomo lahko ponovno prebrali duhovno misel p. Martina.

»Sveti oče, v veliko čast mi je, da vas lahko pozdravim v imenu te skupnosti, ki se je danes zbrala okoli vas, da bi vas pozdravila. Dobrodošli!

Pozdravljam vas v imenu vseh turških škofov, redovnikov in redovnic, posvečenih oseb in duhovnikov, ki služijo Cerkvi v tej blagoslovljeni deželi, kjer se je Cerkve rodila med narodi. Pozdravljam vas tudi v imenu laikov, ki se velikodušno posvečajo pastoralnemu delu in dejavni ljubezni.

S psalmistom bi radi vzkliknili: »To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in se ga veselimo!« (Ps 118/117,24) Da, Vaša svetost, v neizmerno veselje nam je, da vas lahko pozdravimo, naslednika apostola Petra, poroka živega in zakramentalnega izročila, ki ga je Kristus prenesel v naše dni in ki Cerkvi omogoča, da ostane »zakrament zveličanja«.

Kot na binkoštni dan prihajamo iz različnih starodavnih izročil: dediči Cerkve, slavnih zaradi svoje vere in pričevanja, ki sta se pokazala na zgodnjih koncilih – zlasti na nicejskem; predstavljamo tudi Cerkve, ki so ostale zveste Kristusu, zaznamovane s pečatom mučeništva.

Služabniki Božjega ljudstva po čisti milosti želimo ostati zvesti pričevalci žive in dejavne vere, ukoreninjene v Kristusu in njegovem nauku. Sprejmite, sveti Oče, našo globoko hvaležnost za vaš obisk, znamenje vaše ljubezni do vsega Božjega ljudstva.

Naj Vstali Gospod blagoslovi vaše petrinsko poslanstvo in ta bratski obisk; naj nam vsem da, da se nas dotakne ljubezen Očeta in Sina in Svetega Duha, enega Boga, ene ljubezni.«

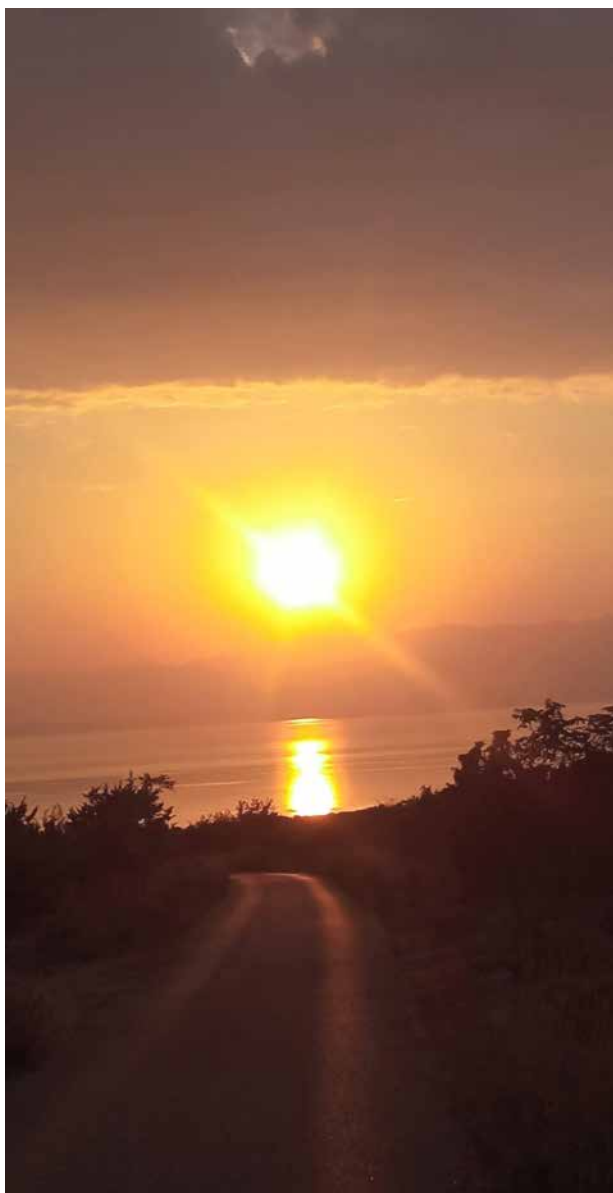

Ko je kardinal Robert Prevost med konklavom spoznal, v katero smer se odvijajo volitve in da bi lahko bil izbran za novega Petrovega naslednika, je to dejstvo sprejel. »Globoko sem vdihnil in dejal: ‚No, pa pojdiva, Gospod, Ti si odgovoren, Ti vodi mojo pot.‘«

»Da bi imeli življenje in ga imeli v obilju« (Jn 10,10)

p. Anton Borovnjak

»Kdor hodi za menoj, ne hodi v temi, ampak bo imel luč življenja, pravi Gospod (Jn 8,12). S temi besedami nas Kristus opominja, da posnemajmo njegovo življenje in ravnanje, če hočemo, da bomo v resnici razsvetljeni in da se bomo oprostili vsake slepote srca. Zato naj bo naša prva skrb in naša najvišja učenost: premišljevati življenje Jezusa Kristusa ... Kdor pa bi res rad doumel in v sebi občutil Kristusove besede, se mora truditi, da vse svoje življenje uravnava po Kristusovem življenju.« Te besede Tomaža Kempčana, zapisane v knjigi Hoja za Kristusom, lepo povzamejo, k čemu je kristjan – Jezusov učenec

vabljen na poti svojega zemeljskega življenja. Vabljen je slediti svojemu Učeniku in mu postajati podoben. Če želi postati Kristusu podoben (kar naj bi bila naravna želja vsakega kristjana), potem mora v svojem življenju Kristusa posnemati. Ne gre drugače. Slediti Kristusu pomeni stopiti na isto pot za njim, pomeni izbrati to pot in ne druge. Pomeni tvegati življenje zanj. Pomeni odločati se zanj vsak dan znova in znova, v vsaki življenjski situaciji, v vsakem trenutku. Zveni morda radikalno? Da. Odločitev za Kristusa je in mora biti radikalna, zato ker je Njegova beseda radikalna, »živa, dejavna, ostrejša kakor vsak dvorezen meč in zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca« (Heb 14,12–13). Pri Kristusu ni polovičarstva tako kot v naši človeški logiki. Jezusov učenec izbere Gospoda, pa naj stane, kar hoče.

To toliko bolj velja za nas, brate in sestre, ki se v svoji hoji za Kristusom navdihujemo pri sv. Frančišku Asiškem. Prva stvar, ki jo Frančišek vnese v Vodilo svojega reda, je njegova ljubezen do Kristusa in njegovega evangelija. Tako zelo ljubi Gospoda, da si iz vsega srca želi posnemati Kristusa, se mu prilagoditi, imeti enaka čustva in postati skoraj njegova »kopija« v blagosti in ponižnosti. Zato zapiše v prvem poglavju Vodila, da je Vodilo in življenje manjših bratov spolnjevanje svetega evangelija v pokorščini, brez lastnine in v čistosti. Za Frančiška je torej Jezus edina oblika in edino vodilo življenja. Trije evangelijski sveti, pokorščina, uboštvo in čistost, pa so tri razsežnosti, preko katerih se posnemanje Kristusa oziroma življenje po evangeliju kaže na konkreten način do te mere, da lahko reče: »Ne živim več jaz, ampak v meni živi Kristus.« (Gal 2,20) Vendar teh Pavlovih besed ni vzel za svoje samo sv. Frančišek, ampak bi jih moral za svoje vzeti vsak, ki je Kristusa spoznal in se trudi hoditi za njim.

Ena izmed razsežnosti te izbire oziroma hoje za Kristusom je svoboda. Če želimo, da je naša pot za Kristusom iskrena, predvsem pa rodovitna, moramo biti učenci svobodni moške in žene. To je prvi pogoj, če želimo biti zares božji. Biti svoboden pomeni biti nenavezan, pomeni živeti brez idolov (denar, zdravje, gotovost ...). Na poti za Kristusom je treba opustiti svoje gotovosti in se prepustiti negotovosti. Gre za dejanje vere. Kolikokrat namreč v molitvi kakšno stvar izročimo Gospodu, a se nato še vedno ubadamo z njo, iščemo rešitve, tuhtamo, kako bo. A ni v najboljših rokah, če je v Božjih rokah? Sv. Frančišek nam s svojim življenjem kaže, da je takšna svoboda možna. Pa ne samo to, v resnici je to edina možnost, če želimo, da bomo tako kot sv. Frančišek zmogli reči: »Moj Bog in moje vse.«

Hoditi za Kristusom sovпада s pričevanjem. Če želimo, da je naša pot za Kristusom iskrena, predvsem pa rodovitna, moramo Kristusa posnemati in postati tako kot On: služabniki in ubogi. Tudi tokrat nam je lahko zgled ravno sv. Frančišek. Od Jezusa se je naučil, da je brat in služabnik vseh, zato je iz svojega srca in jezika izločil nasprotja, kot so prijatelj – sovražnik. Če je človek ustvarjen po Božji podobi, je moj bližnji in torej moj brat, moja sestra. Tako kot je Kristus vsakega, pa naj bo še tako velik grešnik, ljubil in se ozrl nanj s pogledom, polnim ljubezni, je tudi sv. Frančišek v vsakem človeku, četudi razbojniku, videl bližnjega, brata. In ne nazadnje je Frančišek svojo pot spreobrnjenja začel ravno z izkušnjo služenja gobavcem, ki so bili v takratni družbi potisnjeni na rob družbenega življenja in so bili v resnici na zadnjem mestu. Frančišek se je zavedal, da se nihče ne more resnično spreobrniti in »ljubiti iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso močjo« (Mr 12,30) Boga, ki ga ne vidi, če ne ljubi brata, ki ga vidi (1Jn 4,20).

»Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni.« (Mt 25,35–36) To mora

postati način življenja učenca. Kot Kristus se tudi njegovi učenci sklanjajo, da umijejo noge, obvezujejo rane srca, negujejo bolnike na telesu in v duhu. Jezus je pokazal, da je ljubeče darovanje sebe, vse do smrti na križu za odrešitev ljudi, način, kako biti ob strani bratu in sestri, ter hkrati merilo, po katerem bo vsak človek sojen. Služiti bližnjemu je najvišji in najbolj konkreten izraz vere, je pristen odgovor na Jezusovo povabilo, da postanemo kot on, da postanemo bližnji. Ko bomo tako živeli, bomo lahko resnično rekli, da smo nekoristni služabniki (Lk 17,5–10). Biti nekoristni služabniki ne pomeni, da opravljamo nekoristno delo, službo, ampak je brez (zemeljske) koristi naš zaslužek, naše plačilo. Ker se naše služnje nanaša na Kristusa, ki je služabnik iz ljubezni, bo On tisti, ki nam bo zagotovil neminljivo plačilo.

Na koncu se morda zastavlja vprašanje, zakaj bi morali izbrati Kristusa, hoditi po njegovi poti, biti svobodni ter kot ubogi služabniki služiti bližnjemu. Zato, »da bi imeli življenje in ga imeli v obilju« (Jn 10,10).

Kdor svoje življenje izgubi, ga pridobi

Matjaž Celarc

Človek v sebi nosi globoko hrepenenje po življenju. Instinkt samoohranitve ga pogosto vodi k oklepanju lastnega obstoja – včasih v iluziji brezmejnih možnosti moči in nadzora, drugič v beg pred resničnostjo, celo v smrt iz strahu, sramu ali obupa pred lastno krhkostjo. Življenje pa človeka postopoma očiščuje. Prav v trenutkih nemoči se odpre spoznanje, da smisel ni v grabljenju, temveč v podarjanju; ne v samozadostnosti, temveč v izročitvi in zaupanju. To notranje potovanje – pot iz samoohranitve v daritev, iz nadzora v izročitev, iz strahu v ljubezen – povzema Jezus v besedah: »Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje izgubi zaradi mene, ga bo našel.« (Mt 16,25)

1. Božja podoba: odnos, krhkost in celostnost

»In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril.« (1 Mz 1,27)

Človekova bogopodobnost se ne kaže najprej v razumu ali v oskrbništvu nad stvarstvom, temveč v poklicanosti v odnos z Bogom. Bog človeka oblikuje iz prahu zemlje in mu vdihne svoj Dih (1 Mz 2,7), s čimer razodene dvojno

resnico človeškega obstoja: človek je krhko, ustvarjeno bitje, hkrati pa nosi pečat večnosti. Njegovo dostojanstvo izhaja iz tega, da je podoba Boga ne po samozadostnosti, ampak po povezanosti z Njim. Iz tega temeljnega odnosa izvirata tudi sposobnost in poklicanost, da človek gradi prave odnose s sočlovekom in stvarstvom. Ko pa se postavi v središče samega sebe (prim. 1 Mz 3), rani svoje dostojanstvo in poruši harmonijo sveta. Človekova veličina zato ne leži v izogibanju dela, napore ali preizkušenj, temveč v tem, da krhkost postane prostor srečanja – z Bogom in z drugim. Tam se prebujajo sočutje, raste notranja širina in se rojeva možnost preseganja naravnih omejitev. Sredi preizkušenj se odpirajo nove perspektive: prav skozi razpoke krhkosti zasije človekova bogopodobnost in zasveti drobec večnosti, ki mu je bil položen v srce.

2. Trpljenje kot pot rasti in očiščenja

»Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko.« (Job 42,5)

Job – resnično pravičen in Bogu izročen človek – prek izgube imetja, družine in zdravja stopi v izkušnjo, ki

razgali vsa njegova notranja oporišča. V tej preizkušnji spozna, da je Bog edini, ki ostane, edina možna rešitev in edino resnično upanje. Boga se nauči poznati ne več kot zamisel ali nauk, temveč kot živo resničnost, ki ga nagovarja sredi trpljenja. Trpljenje razgali vse iluzije ter prečisti človekovo bogospoznanje: Bog ni zgolj eshatološko zagotovilo pravičnega življenja, temveč temelj samega bivanja. Življenje ima smisel ne zaradi človekove pravičnosti, ampak ker je dar Božje ljubezni – dar, ki svojo polnost razodeva v izročitvi in podaritvi. Človek ne raste, kadar se izogiba bolečini, temveč takrat, ko dovoli, da Bog vstopi v njegovo ranjenost. Odrašenje ni v bolečini, temveč v intimnem odnosu z Bogom, ki bolečino preobrazi. Tako tudi Jezus stopi na pot trpljenja: v Getsemaniju izroči svojo voljo Očetovi (Mt 26,39), na križu pa svoje življenje: »Oče, v tvoje roke izročam

svojega duha.« (Lk 23,46) V tej popolni izročitvi trpljenje in smrt postaneta prehod – prostor, kjer se krhko, biološko življenje preoblikuje v življenje občestva z Očetom, v življenje večnosti. To ni več sledenje predstavi, temveč vstop v resničnost, o kateri govori apostol: »Tedaj bom spoznal, kakor sem bil sam spoznan.« (1 Kor 13,12) Končna polnost življenja se razkrije kot sodelovanje v hvalnici Jagnjeta (prim. Raz 5), ki človeku odpira pot v neuničljivo življenje.

3. Podarjeno življenje obrodi življenje

»Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu.« (Jn 12,24)

Smisel življenja ni v samoohranitvi, temveč v podaritvi. Tisto, kar človek krčevito drži zase, sčasoma umre; tisto, kar izroči, zaživi. Vsak človek pozna trenutke, ko mora spustiti nadzor, podobo, uspeh, celo gotovost vere. Šele v tem »umiranju sebi« vzklije novo življenje – življenje, ki ga prebujata Bog. Jezus ne izgubi življenja, temveč ga popolnoma podari: stopi v odklon in našo oddaljenost od Boga, v naše trpljenje in smrt ter vse izroči Očetu. V tem dejanju se obnovi človekova prvotna podoba. Kristus je »podoba nevidnega Boga« in hkrati »prvorojenec izmed mrtvih« (Kol 1,15.18). V Njem je tudi človek povabljen v podaritev življenja, da bi se na njegovem telesu udeležila Kristusova polnost in zrelost (Ef 4,13).

4. Čistost srca kot prostor gledanja Boga

»Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.« (Mt 5,8)

Čistost srca pomeni notranjo skladnost – prosojnost misli, čustev in dejanj. Takšno srce je prostor, kjer je mogoče »videti« Boga, ne kot predmet, temveč kot živo prisotnost, ki oblikuje življenje. Čistost zori iz hvaležnosti: hvaležno srce prepozna Božje delovanje v vsakdanu in tudi nerazumljivo sprejme kot prostor zaupanja. Tedaj postane srce prosojno za Boga in skozi človekovo življenje lahko drugi zaznajo njegovo bližino (prim. Mt 25,40). Blagri so jedro Jezusovega nauka – pot notranje preobrazbe, ki jo je On sam prvi prehodil. Apostol Pavel vabi, da vstopimo v to Kristusovo čutenje, kjer življenje ni stvar ugrabitve, ampak izročitve (Flp 2,5–11). Pavel svoje življenje prepušča Kristusu, da se Kristus upodobi v njem (Gal 2,20); v tej dinamiki se rojeva prostor, kjer lahko zaživi resnična Božja navzočnost.

Resnična moč se ne razodeva v nadzoru, ampak v zaupanju. Postati podoben Kristusu pomeni dopustiti, da nas življenje razgali – in prav tam odkriti, da je Bog z nami. Pavlova beseda »Močan sem tedaj, ko sem slaboten« (2 Kor 12,10) kaže na paradoks, v katerem človek prav v krhkosti zares zasije v Božji podobi. To pot potrjuje tudi sv. Frančišek, ki je dovolil, da življenje izprazni vse opore, da bi ga napolnilo edino, kar ostane – Bog sam. Njegovo življenje ni učilo s teorijo, ampak s svetlobo, rojeno iz popolne podaritve. V njem se uresničuje Jezusova beseda: »Kdor svoje življenje izgubi, ga pridobi.«

Gospod, kaj hočeš, da storim?

Sestre klarise

»Ali ima Božji služabnik Gospodovega duha, je mogoče spoznati po temle: če Bog po njem izvršuje kaj dobrega, a se zaradi tega ne povzdiguje, zavedajoč se, da njegova človeškost vedno nasprotuje vsemu dobremu, marveč se ima v svojih očeh za slabšega in manjšega od vseh drugih ljudi.« (FOPom 12)

Sv. Frančišek se je zavedal svoje majhnosti pred Najvišjim, da vse dobro prihaja od Njega in da je v človeški naravi kal padlega Adama. Izkustvo srečanja z živim Bogom je mladeniča povsem prevzelo. Odločil se je, da bo služil najvišjemu Kralju. Postal je novi človek, oblečen v Kristusa. Oddaljil se je od zemeljskih in človeških zakonitosti, ki jih nebrzdano žene trojno poželenje, saj je izkusil, da sta med Božjimi prijatelji in svetom nasprotovanje in razdor. Okrepljen z milostnimi darovi je zavrgel posvetno bogastvo, dediščino in čast ter postal najmanjši. Njegova viteška ljubezen do Kristusa je bila dejavna in spreminjal se je vanj ter postal 'drugi Kristus'. Zaznamujejo ga radost ubožstva in svoboda nenavezanosti, ljubezen do sovražnikov, ponižnost, post, molitev, apostolat, svoboda Božjega otroštva, miroljubnost ...

Bogata plemkinja Klara je ob Frančišku zahrepenela po koreniti hoji za ubogim in križanim Kristusom. Oba sta na poti lastne prenovne prenavljala dobo, Cerkev ter svet okoli sebe in številni so se jima pridružili.

Od marca do maja 1225 je Frančišek, zaznamovan s Kristusovimi ranami in skoraj slep, bival pri Sv. Damijanu. V neki noči mu je bilo razodeto, da bo zveličan. Poln duhovnega veselja je zapel *Hvalnico stvarstva*, *Sončno pesem*, Klari in ubogim sestram pa je namenil tolažilne in spodbudne besede *Poslušajte ubožice* in jim dodal tudi

napev. Že 800 let nas spodbuja: »Živite vedno po resnici, da boste umrle v pokorščini.« V hoji za Kristusom mu je bila nadvse pomembna pokorščina Očetovi volji, ki je osnovna Jezusova naravnost.

Ne moremo biti Jezusovi učenci, ne da bi ga posnemali! Kdor se trdno oklene Kristusa, je kakor svetilka. Pred nedavnim je neko dekle iz neverne družine stopilo v katehumenat in po prejemu vseh zakramentov odšlo v samostan. Njen preobrat je kmalu pritegnil tudi druge člane družine na pot vere. Duh namreč veje, kjer hoče, in vabi vse, da bi bili misijonarji Božje ljubezni in luči tam, kjer smo. Svet bolj kot kdajkoli

potrebuje veselo oznanilo odrešenja. »Svetost je edina sila, ki spreminja svet« (sv. Janez Pavel II.). »Svetost ni prestiž za izbrance, temveč moja in tvoja dolžnost,« potrjuje sv. mati Terezija.

Božji Sin se je učlovečil, da bi nam bil vedno bliž, v dobrem in hudem. Koliko naših prednikov se je dejansko posvetilo, ko so svoje trpljenje združevali s Kristusom! Današnja težnja, da bi človeku odvzeli trpljenje, onemoglost, bolečine, mu odvzema tudi možnost globlje povezanosti s Kristusom in možnost zadoščevanja, zasluženja ter zmago vstajenja. Znašli smo se v dobi, ki nasprotuje notranjemu življenju in odriva Boga iz družbe. Tako se človek, vedno bolj oddaljen od Boga, oddaljuje od samega sebe.

Gospod v odločilnih trenutkih zgodovine pošilja preroke, svetnike in prenovitelje. Danes smo namesto njih poklicani mi: jaz in ti. Ko v svetem letu s hrepenenjem in polni upanja pričakujemo »Kralja, ki prihaja«, ponavljajmo s sv. Frančiškom od srca: »Gospod, kaj hočeš, da storim?« Tako bomo za božič lahko z njim okušali najčistejše veselje: »Zakaj najsvetejše ljubljeno Dete nam je dano in rojeno je bilo za nas na poti in položeno v jasli.«

»Bila sem neskončno hvaležna, da sem lahko ponovno tukaj, in to z otroki in možem!«

Pogovarjala sta se Milanka Petrovič in p. Martin Gašparič

Leta 2025 je bilo na romanju v Assisi veliko mladih družin in kar 25 otrok. To je dajalo romanju poseben pridih mladosti in veselja. Med romarji so bile tri družine iz Jurovskega Dola v Slovenskih goricah. Iz pogovora z eno izmed teh treh družin bomo izvedeli, kaj jih je nagovorilo za romanje in kakšne spomine so prinesli domov.

Najprej vas prosiva, da se predstavite našim bralcem!

Matej: Smo družina Kren iz Jurovskega Dola: ati Matej, mami Martina, Ema je stara deset let, Olivija osem let, Oliver pa dve leti.

Kako to, da ste se odločili za družinsko romanje v Assisi?

Martina: Za to sem malo kriva jaz, ker sem bila že pred tem trikrat v Assisiju kot najstnica. Romali smo s Frančiškovo mladino, ki jo je vodila s. Pavlina Kolbl; ta romanja so mi ostala v zelo lepem spominu. Romanja so organizirali patri minoriti, takrat je bil z nami p. Janez Šamperl. Bilo nas je okoli 15 mladih od Svete Trojice v Slovenskih goricah in iz Lenarta. Potem je s. Pavlina

odšla drugam in mladi smo se malo razgubili. Vedno pa sem v sebi čutila željo, da bi še kdaj šla v Assisi. Ta želja je postajala vedno močnejša, pa zaradi majhnih otrok to ni bilo mogoče. Potem pa sploh nisem vedela, ali so še ta romanja. Lani pa sem imela nek navdih in sem začela iskati po internetu, da bi videla, ali so še ta romanja. Našla sem veliko ponudb, ampak sem iskala prav to, z minoriti, v šotorih. In sem našla.

Z vami sta bili še dve družini iz vašega kraja. Ste jih vi nagovorili?

Martina: Ja, ko smo se »hvalili«, kam gremo, sta se nam pridružili še dve družini, sestrina in sosedova. Živimo v majhnem kraju, kjer se vsi poznamo med seboj in smo povezani, zato ni bilo težko prenesti našega navdušenja še na druge družine. Tako nas je bilo letos iz našega kraja v Assisiju kar 14: pet iz družine Oder, štirje iz družine Čep in nas pet. Otroci se tudi sicer družijo na oratoriju in v maju ob šmarnicah pri vaški kapeli.

Matej: Za ženo je bila to super izkušnja in si je vedno želela, da bi skupaj to doživeli. Jaz nisem bil prej nikoli v Assisiju in se pri teh zadevah nisem udeleževal, zato je bila to zame čisto nova izkušnja. Lepa, zelo lepa izkušnja.

Družina Kren v Assisiju

Kakšna so bila vaša pričakovanja pred romanjem in ali so se uresničila?

Matej: Vse, kar sem poznal, sem poznal preko Martininih pripovedi in nisem imel posebnih pričakovanj. Zanimalo pa me je, kaj neki bomo doživeli, saj je bila Martina tako navdušena. Prepričan sem, da če bi šli v Assisi samo kot turisti, ga še zdaleč ne bi začutili tako, kot smo ga na tem romanju. Že na avtobusu, ko smo se spoznavali med seboj, se je ustvarilo neko posebno vzdušje skupnosti. Na vseh mestih v Assisiju, ki smo jih obiskali, so nam patri tako lepo razložili, kaj se je na teh krajih dogajalo in kaj je doživljal Frančišek. Res lahko rečem, da je to duh Assisija, ki bi ga vsak moral vsaj enkrat doživeti.

Martina: Vsem, ki si želijo iti v Assisi, priporočam, naj si vzamejo čas in gredo z romarji.

Kaj se vas je v Assisiju najbolj dotaknilo, kaj si boste najbolj zapomnili?

Martina: Ko sem bila pred skoraj dvajsetimi leti v Assisiju, se me je zelo dotaknil obisk Frančiškovega groba in sem tokrat komaj čakala, da bomo šli na njegov grob. Ko smo bili v tišini pri grobu, sem bila neskončno hvaležna, da sem lahko ponovno tukaj, in to z otroki in možem. Bila je pa velika razlika: takrat sem bila sama, okrog mene pa neprestana gneča, res veliko ljudi. Tokrat pa sem bila z mojimi dragimi, ampak mi smo bili na grobu sami, samo naša romarska skupina, v večernih urah, v miru in tišini. Z groba sem šla kot drug človek, s posebnim mirom v srcu. Hvaležna sem p. Danilu, ki se je dogovoril s patri v asiškem samostanu, da smo lahko bili na grobu sami, v miru in tišini.

Em: Res nisem pričakovala vsega, kar sem doživela. Najbolj mi je ostal v spominu tisti večer, ko so šli odrasli v Assisi na ogled bazilike sv. Frančiška, otroci pa smo ostali v taboru in s p. Andrejem in Milanko izdelovali zapestnice. Všeč so mi bila tudi jutra, ko smo v vrsti čakali na zajtrk. Najboljši pa je bil zadnji večer, ko smo peli na ulici v Assisiju.

Olivija: Meni so ostale v spominu dolge vožnje z avtobusom. Bilo je zabavno. Lepo mi je bilo tudi zvečer, ko smo se zbrali pred spanjem, zmolili večerno molitev in peli.

Martina: Oliver še vedno najraje posluša pesmico iz Assisija: Jezus Kristus je naš rešenik, on ji pravi »Aleluja«, moram mu jo predvajati po večkrat, skoraj vsak večer.

Matej: Ko ga jaz dajem spat, pa mu moram odvrteti »koncert«, ki smo ga imeli na trgu v Assisiju. To še posebej rad gleda in posluša.

Ja, ta koncert je res nekaj posebnega. Vsako leto patri minoriti pripravijo romarjem izkušnjo pristrčnega pevskega večera na razsvetljenem asiškem trgu. Tudi letos je bilo tako. Kako ste doživeli to izkušnjo – peti sredi Assisija same duhovne slavlilne pesmi v čast Bogu?

Matej: Pater Danilo nas je spodbujal, da smo čim več peli, in govoril, da se učimo za veliki gala koncert, ki ga bomo priredili zadnji večer. Nisem vedel, ali bo ali pa ga sploh nič ne bo. Mislil sem si, da se p. Danilo zafrkava, da sploh nič ne bo. Potem pa je bilo prelepo, vsi smo sodelovali, spontano se nam je pridružilo mimoidoče občinstvo. Ves trg je bil na nogah, potem pa, ko so prišli še kapucini z mladimi, smo peli skupaj, da je kar donelo. Glasba res združuje in razveseljuje. Ves trg je prišel zraven, ni bilo ne jezikovne in nobene druge omejitve.

Kako pa ste doživeli križev pot, ki smo ga molili med hojo na hrib Carceri, kjer je Frančišek molil z brati in se postil?

Matej: Zelo lepo je bilo, posebej zato, ker so bili vključeni otroci in ker smo ga molili med potjo, med hojo. Odrasli smo napisali besedila postaj, otroci pa so jih odigrali. Posebej lepo je bilo, da so bili vključeni tudi otroci. Če smo sami odrasli, stvari hitro postanejo preveč resne ali težke, otroci pa naredijo dogajanje bolj svetlo.

Med mašo v samotišču Carceri

Ati Matej in Oliver na križevem potu

Martina: Križev pot je bil delo tudi za nas, odrasle. Mi smo napisali besedilo za vsako postajo posebej, otroci pa so zaigrali prizore. To so vzeli zelo resno in so se zelo potrudili, čeprav jim je kdaj ušel smeh. Tudi nam so bile resne stvari kdaj smešne, ko smo bili otroci. Nikoli še nisem doživela križevega pota na tak način. Včasih je križev pot težek, spominjamo se svetih in žalostnih trenutkov Jezusovega trpljenja. Tam pa je bilo tako svetlo, začutili smo, da smo odrešeni po križu in vstajenju.

Ste komu pripovedovali o tem, kar ste doživeli v Assisiju? Kako so se odzvali?

Martina: Jaz sem patronažna sestra in sem vsem sodelavkam prinesla Frančiškov križ. Malo sem jim razložila, kaj pomeni ta križ, in so bile vse ganjene. Ko rečem sodelavkam,

da se jih bom na romanju spomnila, so vse vesele in hvaležne. Vedo, da je to nekaj dobrega. Treba je začeti govoriti o tem. Kdo ve, kaj se zgodi v človeku, ki mu obljubiš, da boš molil zanj, to je blagoslov. Tav sem dala tudi bratrancu, s katerim sem bila pred leti skupaj v Assisiju, zdaj pa tudi že dolgo ni bil na takem romanju in mu je ta križ priklical vse lepe spomine iz mladinskih romanj v Assisi.

V molitvi smo se spomnili mnogih, ki so se nam priporočili ali pa tudi ne. Darovali smo za sveto mašo. Vemo, da Bog vidi in sliši na skrivnem, vidi v naša srca in njemu res lahko vse povemo. Tudi mi smo poglobili svojo vero ob vsem, kar smo doživeli.

Em: Ko smo prišli iz Assisija, sta prišla babi in dedi na obisk in sva ju z Olivijo vprašali, ali bi lahko šli naslednje leto spet z njima v Assisi. Z nami sta bili namreč kar dve babici, ki sta pripeljali vnukinje s seboj. Bila sta kar navdušena.

Olivija: V šoli sva pripovedovali o našem romanju, ampak nihče ni vedel, kje je Assisi in kdo sta Frančišek in Klara.

Ste med romanjem navezali stike s kakimi novimi prijatelji?

Olivija: Ja, povezali sva se z Emo in njeno družino iz Podčetrka in so nas prišli obiskat. Super smo se imeli!

Martina: Prišla nas je obiskat družina Čater iz Podčetrka, ko so bili v Prekmurju na duhovnih vajah. Na poti domov so se oglasili tudi pri nas, poklicali smo še drugi dve družini, s katerimi smo bili skupaj na romanju, sestrično in sosedovo. Zelo smo se povezali, enajst otrok in štiri družine. Otroci so se kopali, odrasli pa smo se družili in delili spomine na Assisi. Tako da nimajo samo otroci novih prijateljev, imamo jih tudi mi.

Naši otroci so v Assisiju jokali, ko so se morali ločiti od novih prijateljev, jok je bil spet potem na avtobusu in jok je bil tudi ob obisku, ko so odhajali. Veseli smo novih prijateljev.

Večerna molitev v kampju

Prepevanje na asiškem trgu

Glede na to, da smo že v adventu, naju zanima, kako se pripravljate na božič.

Martina: Začnemo s sv. Miklavžem. Potem kmalu postavimo smrečico in lučke, to pa zato, da nimamo s tem skrbi na sveti večer. Takrat se posvetimo samo jaslicam. Mah smo nabrali lani in ga posušili, ker imamo jaslice v hiši, da ne prinašamo vlage. Vsi sodelujemo, lepo si razporedimo opravila in vse poteka bolj mirno. Zdaj je že tako, da midva bolj gledava, pri postavljanju jaslic imata dekletki glavno besedo. Mogoče tu in tam kaj svetujeva, sta pa že zelo samostojni. Uživava tudi, ko predstavljajo figure, ki za njih ob tem kar zaživijo.

Matej: To je bila tradicija že z najinimi starši in midva poskušava vse te navade ohranjati. Potem pa gremo na večerjo k mojim ali Martininim staršem, sledi odhod k polnočnici. Navadno gremo k otroški, ki je ob šestih zvečer. Naslednje jutro se razveselimo daril, potem pa gremo na kosilo k tistim staršem, pri katerih nismo bili prejšnji večer. Dokler imamo starše, smo radi z njimi.

Čuti se, da ste zdrava, vesela družina. Kaj vama pomeni biti oče in mama?

Olivia, Ema in Oliver pred adventnim venčkom

Matej: Vedno sem sanjal o tem, da bom enkrat oče. Na začetku gledaš to bolj kot skrb, ki jo kot oče nosiš, potem pa pride čas, ko na skrbi malo pozabiš in začneš uživati v trenutkih, ki so tako dragoceni. Biti oče je res blagoslov. Kot oče nisi samo varuh, si tudi voditelj, vendar si to vlogo deliva z ženo, kdaj pa jo prevzamejo tudi otroci. Ta dinamika je pestra, včasih zahtevna, vseeno pa ti vrača veliko sreče in zadovoljstva. Če se oče in mama dopolnjujeta, se to čuti v družini.

Martina: Kot starš se neprestano iščeš. Drugače je, ko je en otrok ali pa zdaj, ko so trije. Vsak potrebuje svoj pristop. Z Matejem se dopolnjujeva, Matej je kot steber, njegova beseda velja. Tako mi je kot mami veliko lažje.

Kaj si želita za svoje otroke, katere vrednote se vama zdijo bistvene?

Martina: Mislim, da vzgajava z zgledom, kdaj vprašava za nasvet tudi svoje starše. Ugotavljava, da sva iz svojih družin prinesla dobre zgleda, in jih predajava naprej.

Srečanje družin, ki so se spoznale v Assisiju

Obema je družina na prvem mestu. Važno je, da si empatičen, da si prijazen do drugih, da si zadovoljen s stvarmi, ki jih imaš, in da si hvaležen zanje. Če bodo to sprejeli, zaupava, da jih bo življenje samo vodilo naprej.

S čim vaju kot starša otroci najbolj razveselijo?

Matej: Ko so majhni, te razveselijo nekatere reči, zdaj, ko odrasčajo, me razveseli, ko v neki situaciji odreagirajo pravilno. Na primer, če je otrok storil nekaj slabega, da se zna opravičiti, če mu kdo stori kaj dobrega, da se zna zahvaliti ali povedati, da mu je nekdo naredil nekaj dobrega. Na take trenutke sva posebej ponosna. Rečeva si: »Glej, seme, ki sva ga sejala, kali.« Vsak dan opažava več znamenj samostojnosti in to nama je veliko veselje.

Draga družina Kren, bralci revije Med nami vam želimo veliko blagoslova, da bi seme, ki kali, tudi vzcvetelo in obrodilo sadove. Naj k temu pripomorejo tudi doživetja iz Frančiškovega mesta Assisija, naj bo duh Assisija vedno z vami!

BREZMADEŽNA

Marijanska duhovnost je v službi evangelija

Papež Leon XIV. je 12. oktobra 2025 na Trgu sv. Petra ob jubileju marijanske duhovnosti daroval sveto mašo. Med drugim je v homiliji povedal tudi te misli:

Marijanska duhovnost, ki hrani našo vero, ima za središče Jezusa, tako kakor nedelja, ki vsak nov teden odpre na obzorju njegovega vstajenja od mrtvih. [...] Nedelja nas mora torej narediti kristjane, z žarečim spominom na Jezusa mora napolniti naša čustva in misli ter spremeniti naše skupno življenje, naše bivanje na zemlji. Vsaka krščanska duhovnost se razvija iz te vneme in prispeva k temu, da je bolj živa.

Marijanska duhovnost je v službi evangelija: razkriva njegovo preprostost. Ljubezen do Marije iz Nazareta

nas skupaj z njo dela Jezusove učence, nas vzgaja, da se vrnemo k Njemu, da premišljujemo in povezujemo življenjske dogodke, v katerih nas Vstali še vedno obiskuje in kliče. Marijanska duhovnost nas potaplja v zgodovino, nad katero se je odprlo nebo, pomaga nam, da ošabne v mislih svojih src vidimo razkropljene, bogate odpuščene prazne. Zavezuje nas, da lačne napolnimo z dobrotami, da dvigamo ponižne, da se spomnimo Božjega usmiljenja in da zaupamo v moč Njegove roke (prim. Lk 1,51–54). Njegovo kraljestvo namreč prihaja tako, da nas vključi, kakor je Marijo prosil za njen »da«, ki ga je izgovorila enkrat in ga potem dan za dnem ponavljala.

Obstajajo oblike čaščenja, ki nas ne povezujejo z drugimi in nam omtvičijo srce. Tedaj ne živimo resničnih srečanj s tistimi, ki jih Bog postavlja na našo pot; ne sodelujemo pri spreminjanju sveta, kakor je to storila Marija, in pri veselju Magnifikata. Varujmo se vsakega popredmetenja vere, ki predstavlja nevarnost, da drugačne

– pogosto uboge – spremeni v sovražnike, v »gobavce«, ki se jim je treba izogibati in jih zavračati.

Marijina pot vodi za Jezusom, Jezusova pot pa vodi k vsakemu človeku, zlasti k ubogim, ranjenim in grešnikom. Zato pristna marijanska duhovnost v Cerkvi uresničuje Božjo nežnost, njegovo materinskost. V *Evangelii gaudium* beremo: »Vsakokrat ko se ozremo na Marijo, spet verujemo v revolucionarno moč nežnosti in ljubezni. Pri njej vidimo, da ponižnost in nežnost nista kreposti slabotnih, ampak močnih, ki jim ni treba slabo ravnati z drugimi, da bi se počutili pomembne. Marija je hvalila Boga, ker je mogočne vrgel s prestola in bogate odpustil prazne« (prim. Lk 1,52.53). Ko gledamo nanjo, odkrijemo, da prinaša varnost v naše iskanje pravičnosti« (št. 288).

Predragi, v tem svetu, ki ga žeja po pravičnosti in miru, ohranjamo živo krščansko duhovnost, ljudsko pobožnost do dogodkov in krajev, ki so – blagoslovljeni od Boga – za vedno spremenili obličje zemlje. Iz nje naredimo gonilno silo prenove in preobrazbe, kakor zahteva jubilej, čas spreobrnjenja in vračanja, ponovnega premisleka in osvoboditve. Naj za nas posreduje Presveta Marija, naše upanje, ter nas spet in vedno usmerja k Jezusu, križanemu Gospodu. V njem je zveličanje za vse.

Na tem srečanju 11. in 12. oktobra 2025 so sodelovali tudi člani Vojske Brezmadežne. Navzočih je bilo okrog 190 članov v spremstvu osmih duhovnikov, in sicer iz Italije, Poljske, Španije, Danske, Filipinov in Nemčije.

Povzel p. Milan Kos

Meditacija svetega očeta Leona XIV. pri marijanskem bdenju

Trg sv. Petra, 11. oktober 2025

Dragi bratje in sestre, nocoj smo se zbrali v molitvi skupaj z Marijo, Jezusovo materjo, tako kot je to običajno počela prva Cerkev v Jeruzalemu (Apd 1,14). Vsi skupaj, vztrajni in enotni, se ne naveličajmo moliti za mir, Božji dar, ki ga moramo osvojiti in za katerega si moramo prizadevati.

Pristna marijanska duhovnost

V tem jubileju marijanske duhovnosti pogled nas, vernikov, išče v Devici Mariji vodilo za naše romanje v upanju, ko upoštevamo njene človeške in evangelijske vrline, katerih posnemanje predstavlja najpristnejšo marijansko pobožnost (prim. II. vatikanski koncil, dogmatična konstitucija *Lumen gentium*, 65.67). Kot ona, prva med verniki, želimo biti prijazno naročje Najvišjega, »skromen šotor Besede, ki ga premika le veter Duha« (sv. Janez Pavel II., *Angelus*, 15. avgust 1988). Kot ona, prva med učenci, prosimo za dar srca, ki posluša in postane del gostoljubnega veselja. Prek nje, žalostne, močne,

zveste žene, prosimo za dar sočutja do vsakega brata in sestre, ki trpi, in do vseh ustvarjenin.

Glejmo na Mater Jezusa in na tisto majhno skupino pogumnih žensk ob križu, da se tudi mi naučimo stati kot one ob neskončnih križih sveta, kjer je Kristus še vedno križan v svojih bratih, da jim prinesemo tolažbo, občestvo in pomoč. V njej, sestri človeštva, se prepoznavamo in z besedami pesnika ji pravimo:

»Mati, ti si vsaka ženska, ki ljubi;
Mati, ti si vsaka mati, ki objokuje
umorjenega sina, izdanega sina.

Te sinove, ki jih nikoli ne nehajo moriti.« (D. M. Turoldo)

Pod tvojim varstvom iščemo zatočišče, Devica velike noči, skupaj z vsemi tistimi, v katerih se še vedno dopolnjuje trpljenje tvojega Sina.

Karkoli vam reče, storite

V jubileju marijanske duhovnosti naše upanje osvetljuje blaga in vztrajna luč Marijinih besed, ki nam jih prinaša evangelij. Najbolj od vseh so dragocene zadnje besede, izrečene na svatbi v Kani, ko je pokazala na Jezusa in rekla služabnikom: »Karkoli vam reče, storite.« (Jn 2,5) Potem ni več spregovorila. Zato morajo biti te besede, ki so skoraj kot oporoka, otrokom zelo drage – kot vsaka materina oporoka.

Karkoli vam reče. Prepričana je, da bo Sin govoril, da njegova Beseda ni končana, da še vedno ustvarja, rojeva, deluje, napolnjuje svet s pomladjo in praznične vrče z vinom. Marija kot smerokaz usmerja onkraj sebe, kaže, da je cilj Gospod Jezus in njegova Beseda središče, h kateremu se vse steka, os, okoli katere se vrtita čas in večnost.

Izpolnjujte njegovo besedo, priporočja. Udejanjajte evangelij, spremenite ga v dejanje in telo, kri in meso, trud in nasme. Izpolnjujte evangelij in življenje se bo spremenilo iz praznega v polno, iz ugaslega v živo.

Karkoli vam reče, storite: celoten evangelij, zahtevno besedo, tolažilno božanje, grajanje in objem. Tisto, kar razumete, in tudi tisto, česar ne razumete. Marija nas spodbuja, naj bomo kot preroki: naj ne pustimo, da bi katerakoli od njegovih besed padla v prazno (prim. 1 Sam 3,19).

In med Jezusovimi besedami, ki jih ne smemo spustiti, danes, na tem molitvenem bdenju za mir, posebej odmeva tista, ki jo je naslovil na Petra v vrtu z oljkami: »Pospravi meč!« (prim. Jn 18,11) Razorôži roko in še prej srce. Kot sem že ob drugih priložnostih spomnil, je mir razorožen in razorožujoč. Ni odvracanje, ampak bratstvo, ni ultimat, ampak dialog. Ne bo prišel kot sad zmag nad sovražnikom, ampak kot rezultat sejanja pravičnosti in pogumnega odpusčanja.

»Odloži meč« je beseda, naslovljena na mogočne tega sveta, na tiste, ki vodijo usodo narodov: Imejte pogum za razorožitev! Hkrati pa je naslovljena na vsakega od nas, da se vedno bolj zavedamo, da ne smemo ubijati

zaradi nobene ideje, vere ali politike. Najprej je treba razorožiti srce, kajti če v nas ni miru, ne bomo dajali miru.

Med vami naj ne bo tako

Poslušajmo še enkrat Gospoda Jezusa. Veliki tega sveta gradijo imperije z močjo in denarjem (prim. Mt 20,25; Mr 10,42), »vi pa ne delajte tako« (Lk 22,26). Bog ne dela tako: Učitelj nima prestola, ampak se opaše z brisačo in poklekne pred noge vsakogar. Njegovo cesarstvo je tisti majhen prostor, ki zadostuje, da umije noge svojim prijateljem in skrbi zanje.

Je tudi povabilo, da sprejmemo drugačen pogled na svet, da ga gledamo od spodaj, z očmi tistih, ki trpijo, ne z očmi velikih; da gledamo zgodovino z očmi malih, ne z očmi mogočnih; da razlagamo zgodovinske dogodke z očmi vdove, sirote, tujca, ranjenega otroka, izgnanca, begunca. Z očmi tistih, ki so brodolomci, revnega Lazarja, ki je bil vržen pred vrata bogataša. Sicer se ne bo nikoli nič spremenilo in ne bo nastal nov čas, kraljestvo pravičnosti in miru.

Tako ravna tudi Devica Marija v Magnifikatu, ko pogleda na prelomne točke človeštva, kjer se dogaja izkrivljanje sveta: v nasprotju med ponižnimi in mogočnimi, med revnimi in bogatimi, med sitimi in lačnimi. In izbere male, stoji na strani zadnjih v zgodovini, da nas nauči domišljije, da bomo sanjali skupaj z njo o novem nebu in novi zemlji.

Blagor vam

Karkoli vam reče, storite. In mi se zavezujemo, da bomo veliko Gospodovo besedo: »Blagor vam, ki delate za mir,« (prim. Mt 5,9) naredili za svoje meso in trpnost, zgodovino in dejavnost.

Blagor vam: Bog podarja radost tistim, ki ustvarjajo ljubezen v svetu, radost tistim, ki namesto zmage nad sovražnikom raje izberejo mir z Njim.

Pogumno naprej, vi, ki ustvarjate pogoje za mirno prihodnost v pravičnosti in odpuščanju; bodite krotki in odločni, ne obupajte. Mir je pot in Bog hodi z vami. Gospod ustvarja in širi mir prek svojih prijateljev, ki so v srcu pomirjeni in sami postanejo delavci za mir, orodja njegovega miru.

Nocoj smo se zbrali v molitvi okoli Marije, Jezusove in naše matere, kot prvi učenci v dvorani zadnje večerje. K njej, ženi, ki je pomirjena v globini svojega srca, Kraljici miru, se obračamo:

Moli z nami, zvesta žena, sveto naročje Besede.
Nauči nas poslušati klic ubogih in matere Zemlje,
naj bomo pozorni na pozive Duha v skrivnosti srca,
v življenju bratov, v dogodkih zgodovine,
v ječanju in veselju stvarstva.

Sвета Marija, mati živih,
močna, žalostna, zvesta žena,
devica, nevesta pod križem,
kjer se izpopolnjuje ljubezen in od koder izvira življenje,
bodi vodnica našega prizadevanja za služenje.

Nauči nas, da se zate ustavimo ob neskončnih križih,
kjer je tvoj Sin še vedno križan,
kjer je življenje najbolj ogroženo;
da živimo in pričujemo krščansko ljubezen,
vsakega človeka sprejemamo kot brata;
da se odpovemo temačnemu egoizmu,
da sledimo Kristusu, resnični luči človeka.

Devica miru, vrata varnega upanja,
sprejmi molitev svojih otrok!

Leon XIV.

Molitev k Brezmadežni

Pozdravljena, Marija!

Razveseli se, polna milosti,
tiste milosti, ki kot prijazna luč ožarja tiste,
na katerih odseva Božja navzočnost.

Skrivnost te je ovila od začetka,
od naročja tvoje matere je začela v tebi delati velike reči,
ki so kmalu zahtevale tvojo privolitev,
tisti »da«, ki je navdihnil številne druge »da«.

Brezmadežna, Mati zvestega ljudstva,
tvoja prosojnost osvetljuje Rim z večno lučjo,
tvoja pot odišavlja njegove ulice bolj kot rože, ki ti jih danes podarjamo.
Veliko romarjev z vsega sveta, o Brezmadežna,
je prehodilo ulice tega mesta
skozi zgodovino v tem svetem letu.

Človeštvo je preizkušeno, včasih strto,
ponižno kot zemlja, iz katere ga je Bog oblikoval,
in v katerem ne neha veti njegov Duh življenja.

Poglej, o Marija, na toliko sinov in hčera, v katerih upanje ni ugasnilo:

naj v njih vzklije tisto, kar je posejal tvoj Sin,
On, živa Beseda, ki v vsakem od njih prosi, da bi še rasla,
da bi postala meso, dobila obraz in glas.

Naj vzcveti jubilejno upanje v Rimu in v vsakem kotičku zemlje,
upanje v novi svet, ki ga Bog pripravlja,
in v katerem si ti, o Devica, kot popek in jutranja zarja.

Po svetih vratih naj se sedaj odprejo druga vrata
domov in oaz miru, v katerih naj vzcveti dostojanstvo,
v katerih se bodo vzgajali za nenasilje in se učili umetnosti sprave.

Naj pride Božje kraljestvo,
novost, ki si jo tako zelo upala in ki si se ji popolnoma odprla
kot deklica, kot mlada ženska in kot mati nastajajoče Cerkve.
Navdihni nove uvide Cerkvi, ki potuje v Rimu,
in v delnih Cerkvah, ki v vseh okoljih zbirajo
veselje in upanje, žalost in tesnobo
naših sodobnikov, zlasti ubogih,
in vseh tistih, ki trpijo.

Naj krst še naprej rojeva svete in brezmadežne moške in ženske,
ki so poklicani postati živi udje Kristusovega telesa,
telesa, ki deluje, tolaži, pomirja in preoblikuje
zemeljsko mesto, v katerem se pripravlja Božje mesto.
Prosi za nas pri spoprijemanju s spremembami,
za katere se zdi, da so nas presenetile nepripravljene in nemočne.
Navdihni sanje, videnja in pogum,
ti, ki bolj kot kdorkoli drugi veš, da Bogu ni nič nemogoče,
in hkrati da Bog ničesar ne stori sam.

Odpravi nas na pot z naglico,
ki je nekega dne gnala tvoje korake
k sestrični Elizabeti,
in s trepetom, s katerim si postala pregnanka in romarica,
da bi bila blagoslovljena, da, vendar med vsemi ženami
prva učenka svojega Sina, mati Boga z nami.
Pomagaj nam, da bomo vedno Cerkev z in med ljudmi,
kvas v testu človeštva, ki kliče po pravičnosti in upanju.
Brezmadežna, žena neizmerne lepote,
skrbi za to mesto, za to človeštvo.
Pokaži jima Jezusa, vodi ju k Jezusu, predstavi ju Jezusu.

To molitev je molil Sveti oče na praznik Brezmadežne 8. 12. 2025

Pripravlja: Doroteja Emeršič

BOŽIČNA

Rodila Te je, mlada Mati,
in zavitega v plenice položila v jasli ...
Samo smehljaš se in čakaš:
pastirje in njihovo nerodno veselje,
dihanje živali in toploto zakurjenih ognjev.

Postal si dar, da bi nas naučil darovati.
Toda – ta čas je mrzel in neusmiljen,
kako si upaš biti – samo Otrok?

Tvoje tveganje je veliko:
nerojene odbiramo za življenje in smrti
in mnoge rojene izpostavljam
krivičnosti tega sveta.

Smehljaš se in čakaš – na kaj?
Na mojega srca preprosto veselje,
na iztegnjeno dlan ali vsaj prijazno besedo ...
Na ogenj srca in toploto ljubezni.
Postal si otrok, da bi tudi jaz odkrila
svojo poklicanost k božjemu otroštvu.

Betka Vrbovšek

UČLOVEČENJE

Gledam to telesce malo,
ki v rokah Marije
trepeče v noč ...

Slišim, srčece utripa,
moji duši pravi,
da si Emanuel.

Ti si svojo slavo slekel
in telo oblekel,
da bi rešil vse.

Ti si se tako ponižal,
kot otrok približal,
vzel za brata me.

Tvoja je beseda živa,
tu s telesom biva,
vsakdo ti je brat.

Ko te v naročje sprejemem,
večna luč zasije,
teme smrti ni!

Jezus, živi Bog med nami,
Zemlja zdaj te hrani,
ki si Stvarnik njen ...

s. Klara Jarc

Upanje prinaša mir

Doroteja Emeršič

V soboto, 25. oktobra, se nas je kar veliko bratov in sester OFS zbralo na kapucinskem griču v Celju, kjer smo obhajali srečanje v duhu Assisija. To je spomin na srečanje, ki ga je leta 1986 organiziral sveti papež Janez Pavel II., ko je zbral predstavnike različnih verstev v Assisiju, da so prišli skupaj in molili za mir. Želel je, da bi se v spomin na ta dogodek zbirali še naprej in molili za ta neizmerni dar Božje dobrote v zavedanju, da človek ne more doseči miru brez Božje pomoči.

Zato se vsako leto zberemo Frančiškovi in mnogi ljudje dobre volje z namenom, da se zahvaljujemo za mir in tudi prosimo zanj.

Letošnje srečanje je imelo naslov Upanje prinaša mir. In res je bilo polno upanja, tudi zato, ker se je poleg bratov in sester OFS ter vernikov od vsepovsod zbralo tudi veliko mladih in otrok, kar je vedno vir upanja, da se bodo vrednote miru ohranile.

Najprej se je po cerkvi sv. Cecilije razlegala molitev rožnega venca. Pri sveti maši, ki jo je vodil frančiškanski provincial p. Christian Gostečnik, nas je v homiliji spodbudil, naj bomo nosilci miru v svojem okolju, z majhnimi dejanji, ki spodbujajo lepe odnose.

Po odmoru, ki je bil prava klepetalnica, saj smo bili resnično veseli, da smo ponovno skupaj mnogi, ki nam veliko pomeni asiški ubožec in njegovo sporočilo, smo prisluhnili pogovoru z bratom Lorenzom Zampivo, frančiškanom iz Trsta.

Čaj je bil že za skupno mizo, ki pa je bila nekaj najlepšega v svoji skromni lepoti. Otroci so jo okrasili s čudovitimi barvnimi listi, nabranimi na ovijalki, ki krasi samostanski

zid. Kako lahko nekaj preprostih listov polepša in razveseli prisotne!

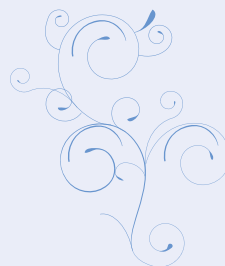
Tretji in zadnji del programa je spet potekal v cerkvi. Vsaka izmed obedienc, pa tudi bratje in sestre OFS, Frančiškova mladina in otroci so pokazali svojo dobro voljo in talente. V cerkvi sv. Cecilije so se razlegale pesmi, ploskanje, malodane vriskanje ob vsem lepem, kar so pokazali nastopajoči. Skupna nit prepevanja je bil Frančišek, Jezus, Marija, mir ...

Po blagoslovu smo se stežka poslovili, a v pričakovanju naslednjih srečanj odšli z veseljem in mirom v srcu.

To, kar smo doživeli
v Celju med nastopi pevskih
skupin, je bila "generalka" za

*vseslovensko srečanje
Frančiških družin,
ki bo 25. junija 2026
na Brezjah,*

ko bomo praznovali
800-letnico
Frančiškovega transitusa.

Vpišite si ta datum v svoj koledar!

Otroci si še vedno prepevajo asiške pesmi

Družina Čater

Čaterjevi pred baziliko sv. Frančiška

Naše prvo družinsko romanje v Assisi je preseglo pričakovanja. Dobro smo spoznali delovanje svetega Frančiška in nekatere kraje, v katerih je deloval in postavil temelje za red Frančiškovih bratov. Če odmislimo dolgo vožnjo v Assisi in nazaj, se nam je najbolj vtisnilo v spomin, kako so otroci odigrali križev pot, odrasli pa smo ga molili, večerna molitev pred grobom sv. Frančiška, vzpon in pogledi z Monte Subasia, kjer smo pričakali sončni vzhod, razne igre z žogo, igre otrok s p. Andrejem in Milanko v taboru, ki je bil pet dni naš dom. Vsakdanje maše, ki so bile obogatene z našim petjem, večerni

Risanka pred spanjem

koncert v Assisiju, kjer so se nam po naključju pridružili še drugi romarji iz Slovenije in smo skupaj kot velika družina peli iz srca in poželi aplavze mimoidočih. Tako smo se spoznavali in odpirali drug drugemu, si medsebojno pomagali. Kljub natrpanemu urniku so tudi naši otroci veliko odnesli od tega romanja, še vedno si prepevajo asiške pesmi in se spominjajo novih prijateljev. Na avtobus smo prišli kot popolni neznanci ter odšli domov kot bratje in sestre v Kristusu in veseli romarji upanja. Na nas pa je, da kot Frančiškovi nasledniki to širimo naprej v svojih okoljih in med ljudmi, ki nam prihajajo naproti.

Pohod na Monte Subasio

Ivančica Adamek

Čakajoči na sončni vzhod na Subasiu

Noč ... Tišina ... Še črički spijo.

Oglašanje oslička ... I-A, I-A, I-A me zbudi. Pogledam na uro. Še deset minut lahko podremam ... Kje sem? Mogoče v svetem mestu? Seveda, v šotoru, v Assisiju, na romanju. Čakam, da se oglasi še voliček. In ker ga ne slišim, vstanem.

Ob tretji uri in 15 minut se zberemo v »jedilnici« pri mizah. Osem odraslih in dva otroka (mladostnika). S patrom Martinom Gašparičem na čelu se podamo v noč – na goro. Hodimo v tišini in si osvetljujemo pot z lučkami. Ko prispemo na cesto, jih ugasnemo, ker nam sveti zvezdnato nebo.

Tukaj je, nov dan!

Eni se pogovarjajo, eni premišljujemo o lepoti te noči. O zvezdah, ki so tu zaradi nas – da najdemo pot, o miru in tišini noči – ko vse spokojno spi, o hoji na goro, da bomo bližje Njemu – našemu stvarniku, o hoji zase, da bi našli svoj mir daleč od hrupa vsakdanjega življenja, v želji, da ta mir dajemo naprej. Ko prispemo do gozda, je potka mehka, malo v hrib, malo položno. Svetloba na koncu gozda nas razveseli, prav tako pot, na katero stopimo, ko pridemo iz gozda. Zakorakamo za patrom po brezpotju, po travi do pasu, vmes je trnasto grmovje, bodeče neže nas bodejo z modrimi cvetovi, gazimo po rosní travi. No, vse to je kratko trajalo. Splačalo se je potrpeti za nagrado na vrhu, ko smo po dveh urah zmerne hoje prispeli do križa. Pokazal se je veličasten prizor zarje na obzorju in jutra, ki se je budilo. Konji so se mirno pasli in čakali, da vzide sonce. Tudi mi ... Z nestrpnostjo čakamo,

pripravimo fotoaparate ... slikamo ... vznčeni, radostni, zadovoljni, da smo priča rojstvu še enega dneva, ki nam ga je podaril Gospod.

Še hitreje kot gor se spustimo v kamp, presrečni, da smo premagali še eno preizkušnjo na naši vsakdanji poti in se tako napolnili s srečo in mirom, ki ju bomo delili naprej.

Mednarodni simpozij ob 800-letnici prihoda manjših bratov v Gorico (1225–2025)

p. Milan Kos

14. novembra 2025 je v Novi Gorici/Kostanjevica – gostili so nas bratje frančiškani – potekal mednarodni simpozij ob 800-letnici prihoda Frančiškovih manjših bratov v Gorico (1225–2025). Po izročilu naj bi samostan ustanovil sv. Anton Padovanski. Leta 1784 so morali bratje minoriti zaradi jožefinskih reform samostan zapustiti. Pozneje pa so v njem delovali bratje frančiškani vse do leta 1811, ko so ga morali tudi oni zapustiti in se preseliti na Kostanjevico, kjer delujejo še danes. Frančiškovi bratje so s svojimi samostani postali pomembno versko in kulturno središče mesta in širše okolice, in to vse do danes.

To obletnico smo obeležili z mednarodnim simpozijem italijanske, slovenske in hrvaške stroke, podobno kot sta Gorica in Nova Gorica skupna evropska prestolnica. Simpozij sta pripravila dr. p. Igor Salmič OFMConv in dr. Renato Podbersič.

Simpozij je tako ovrednotil redovno življenje in apostolat Frančiškovih manjših bratov na Goriškem in tudi na nekoliko širšem področju.

Fotografije je prispeval g. Tamino Petelinšek.

Indija: mladi bratje so se zbrali na permanentni formaciji

p. Patrick Varghese (Kannadan), prov. tajnik

Od 7. do 9. oktobra 2025 je provinca sv. Maksimilijana M. Kolbeja v Indiji praznovala svoje letno bratsko srečanje študentov in bratov v formaciji.

Dogodek je potekal v provincialni kuriji, v samostanu Assisi Shanthi Kendra v kraju Karukutty, v zvezni državi Kerala – Indija. Tridnevno srečanje je združilo mlade brate iz različnih formacijskih hiš v molitvi, občestvu in veseli bratovski povezanosti. Formacijsko srečanje se je začelo v torek, 7. oktobra, s prihodi, otvoritveno procesijo z zastavami skupnosti in odbojgarskimi tekmami, ki so ustvarile živahno in bratsko vzdušje.

V sredo, 8. oktobra, se je dan začel s sveto mašo v sirijsko-malabarskem obredu, ki jo je daroval p. Bonaventura Kalluvettukuzhiyil ob svoji 25-letnici slovesne

zaobljube. Dopoldne se je nadaljevalo z bratsko razpravo, ki jo je vodil provincialni minister p. Michael Earaly. Ta je brate navdihnil, da bi svojo poklicanost živeli z obnovljenim žarom. Popoldne je bilo namenjeno rekreativnim in športnim dejavnostim ter živahnemu kulturnemu programu z razdelitvijo nagrad, kar je pokazalo ustvarjalnost in veselje bratov v formaciji.

Zadnji dan, v četrtek, 9. oktobra, se je začel z jutranjo molitvijo. Sledila je skupna rekreacija v bližnjem samostanu Kolbe Franciscan Ashram v Aluvi in sveta maša, ki jo je daroval p. Michael Earaly. Srečanje se je zaključilo z bratskim kosilom in slovesom, pri čemer so udeleženci odšli obogateni in okrepljeni v frančiškovem duhu edinosti, preprostosti in veselja.

Postati podoben Kristusu pomeni dopustiti, da nas življenje razgali – in prav tam odkriti, da je Bog z nami. Pavlova beseda »Močan sem tedaj, ko sem slaboten« (2 Kor 12,10) kaže na paradoks, v katerem človek prav v krhkosti zares zasiže v Božji podobi. To pot potrjuje tudi sv. Frančišek, ki je dovolil, da življenje izprazni vse opore, da bi ga napolnilo edino, kar ostane – Bog sam. Njegovo življenje ni učilo s teorijo, ampak s svetlobo, rojeno iz popolne podaritve. V njem se uresničuje Jezusova beseda: »Kdor svoje življenje izgubi, ga pridobi.«

Matjaž Celarc

Med poslanstvom in umetno inteligenco

Generalno tajništvo za misijonsko animacijo

Mednarodni frančiškovski misijonski tečaj

Hitro in vrtoglavo spreminjanje digitalne dobe nam še ni omogočilo, da bi se temeljito zamislili nad tem, kako bi morali kot Frančiškovi nasledniki vstopiti v ta svet stalne povezljivosti in nenehne pluralnosti. Ta spreminjajoči se scenarij odpira vprašanja o naši karizmi, načinu, kako se povezujemo, komuniciramo in kako pristopamo drug k drugemu.

Temu vprašanju je bil namenjen mednarodni frančiškovski tečaj, ki je potekal po internetu od 18. do 20. novembra. Predavali so strokovnjaki iz vseh štirih vej prvega reda: frančiškanov (OFM), minoritov (OFMConv),

kapucinov (OFMCap) in samostanskega tretjega reda (TOR).

Temu svetu se ne moremo približati zgolj kot preprosti opazovalci. Poklicani smo, da to storimo na kritičen in zavesten način, ne da bi izgubili svojo identiteto. Hkrati pa ne moremo novih tehnologij obravnavati le kot preprostega orodja, saj so že postale sestavni del vsakdanjega življenja in oblikujejo naš način razumevanja resničnosti. Papež Frančišek v encikliki *Christus vivit* pravi: »Ne gre več samo za 'uporabo' komunikacijskih orodij, temveč za življenje v kulturi, ki je široko digitalizirana in ima globok vpliv na dojemanje časa in prostora, na dojemanje sebe, drugih in sveta, na način komuniciranja, učenja, iskanja informacij, povezovanja z drugimi ...« Digitalni prostori »so ustvarili nov način komuniciranja in vzpostavljanja vezi« (CV 86–87).

Ko vstopimo v nove tehnologije – in še posebej v umetno inteligenco – moramo razumeti, da nismo pred zaprtim prostorom z nepremičnimi predmeti, temveč pred oknom, ki ponuja novo sintezo sveta, v katerem se spreminjata tako prostor kot čas, prav tako pa tudi naši odnosi in svoboda. Nismo pred izoliranim prostorom, ampak pred novim načinom razumevanja življenja in našega poslanstva.

Najina Sončna pesem

Stanko in Zlatka

jutranji prihod na vrhu Monte Subasia ob molitvi hvalnic. Brat veter je v poletni vročini prijetno hladil naša telesa in zrak je napajal naša pljuča, da smo zmogli napore ob obisku Frančiškovih krajev. Ob večerih smo včasih v soju sestre lune ali pa samo pod asiškimi zvezdami in ob bratu ognju na materi zemlji prisluhnili vsebini Hvalnice stvarstva ali pa njeni uglasbeni obliki: Res je prijetno ... Sestra voda nam je vsako jutro osvežila obraze, podnevi pa gasila žejo. Skupaj z bratom ognjem je pomagala pripravljati hrano.

Vsi ti darovi Božjega stvarstva so nas navdajali z mirom in nas napeljevali k odpuščanju vsega hudega. In misel na sestro smrt ni bila več boleča, ampak odrešujoča.

Asiški dnevi in večeri so bili in so v duhu tudi še vedno eno samo ponižno zahvaljevanje in povečevanje Najvišjega, vsemogočnega in dobrega Gospoda.

Pred petimi leti sva zato ob svoji zlati poroki namesto zahvale ob koncu svete maše molila Frančiškovo Sončno pesem in ji dodala še svojo kitico:

»Hvaljen, moj Gospod, za današnji dan in za vse, ki so pri-

Izteka se leto, ko se z veliko hvaležnostjo spominjamo 800-letnice nastanka Frančiškove Hvalnice stvarstva. Leta 1993 sva v kampu pod asiškim nebom prvič slišala njegovo Sončno pesem. Njena vsebina in sporočilnost se je vtisnila v najini srce in zato sva se k svetemu Frančišku rada vračala mnogo let. In se še ... V Assisi sicer bolj poredko, velikokrat pa doma.

V kampu Fonte Maggio nas je vsako jutro prebudilo ptičje petje, riganje oslov, predvsem pa svetloba brata sonca. Najlepše nas je osvetlilo, kadar smo pričakali njegov

pomogli, da smo tukaj:

za najine starše, najine otroke, njihove življenjske sopotnike in otroke;

za vse najine vzgojitelje, učitelje in duhovne voditelje;

za vse, ki si nam jih v življenju poslal na pot.

Hvaljen bodi, Gospod, za vse, ki ste danes z nami!«

Bogu hvala, da se mu danes še vedno lahko zahvaljujemo iz njegovega stvarstva!

Pesem brata Sonca – Hvalnica stvarstva in pogovori ob njej

Barbara Rodošek

Ob 800-letnici Frančiškove Hvalnice stvarstva je izpod peresa p. Janeza, asiškega romarja, prišel nov prevod pesmi, ki je bil objavljen v eni od prejšnjih števil revije Med nami ter v reviji Ognjišče, zdaj pa je pred nami drobna knjižica, ki na poljuden način odstira različne poglede na pesem. Na zadnji strani ovitka je zapisano: »... knjižica želi pomagati izostriti duhovni pogled in bralca napotiti na neizhojene poti, ki so sv. Frančiška pripeljale do vesoljnega bratstva, ki ga izžareva hvalnica.«

Vir misli in vprašanj so bile duhovne vaje in različna srečanja na temo Pesmi brata Sonca. Po uvodni besedi škofa Jurija Bizjaka lahko ponovno spoznavamo novi prevod Frančiškove hvalnice, potem pa se na globoko potopimo v bogastvo, ki je še po 800 letih od nastanka pesmi enako bogato – če ne še bolj kot takrat.

Vsebina je razdeljena na več smiselnihih poglavij. Najprej avtor odgovarja na najpogostejša vprašanja v zvezi s Pesmijo brata Sonca: kateri naslov je pravi, koliko prevodov v slovenščino obstaja (mimogrede, ste vedeli, da jih je več kot 20), ali obstajajo note za to pesem, zakaj sv. Frančišek vse stvari imenuje brat in sestra, je to tudi molitev ali zgolj pesem (literarni zgodovinarji jo namreč štejejo za začetek italijanskega pesništva) ... V drugem poglavju se seznanimo z ozadjem nastajanja Pesmi brata Sonca.

V tretjem nas avtor seznanja z zgradbo pesnitve. Ta je po nekaterih teorijah sestavljena iz treh delov (hvala Bogu Najvišjemu, hvalnica ustvarjenih stvari, zadnji dve kitici pa obravnavata človeka). Nekateri v njej odkrivajo 33 verzov, ki nakazujejo 33 Jezusovih let. Tretji menijo, da je sv. Frančišek v pesmi čudovito povezal nebesna telesa, zrak, vodo, zemljo in ogenj ter dodal kitici, ki opredeljuje njegov odnos do bližnjega in do smrti, ter zadnjo kitico, ki povabi ljudi vseh časov, da hvalimo in blagoslovimo Boga ter se mu zahvaljujemo. V tem poglavju je posebej poudarjeno, da je Pesem brata Sonca krona Frančiškovega življenja, njegov sestavni del, del njegove duhovnosti, nikakor pa ne samo romantična srednjeveška pesnitev, ki je po naključju preživela do današnjih dni. V jedru hvalnice je Bog, ki presega čas in prostor.

Osrednje poglavje v knjižici je razlaga posameznih kitic v Pesmi brata Sonca. Ne gre zgolj za seciranje verzov, pač pa za branje posameznih kitic z očmi Božjega otroka, ki v svetu okoli sebe prepozna Stvarnika – Najvišjega, vsemogočnega, dobrega Gospoda, ki je vreden vse človekove hvale in zahvale ter služenja v veliki ponižnosti.

Peto poglavje pa je namenjeno aktualizaciji pesmi. Kako nas Pesem brata Sonca lahko nagovarja danes, kako nas kliče, da ubiramo Frančiškove poti v tem svetu, ki je na nek način tako zelo drugačen, a v svojem bistvu

zelo podoben Frančiškove-mu? Tudi danes je namreč v ljudeh veliko bolečine, tudi danes je treba delati za mir, tudi danes vidimo, da se človek izgublja, če pozablja na presežno, na Boga. Zato smo poslani, da pojemo vsak svojo »Sončno pesem«.

Svojo hvalnico je knjigi dodala tudi Mira Ličen. Njene slike iz cikla Samo ljubezen ustvarja (Izmir 2024/25) izredno lepo dopolnjujejo vsebino nove knjižice, ki je lep prispevek v slovenski zbirki literature o sv. Frančišku.

Sveta maša na prostem – Hvalnica stvarstva v župniji Sveti Vid

Jože Kozel

»Hvaljen, moj Gospod, za vsa tvoja čudovita dela!« je bilo slišati v Frančiškovem parku na Vidmu pri Ptuj, kjer je v posebnem vzdušju potekala sveta maša na prostem – Hvalnica stvarstva po zgledu svetega Frančiška Asiškega. Dogodek je združil vernike, ljubitelje živali, predstavnike različnih ustanov ter vse, ki v naravi prepoznavajo odsev Božjega stvarstva.

Med prisotnimi so bili člani Kinološkega društva Ptuj, predstavniki slovenske policije, zborček iz župnije svetega Andraža v Halozah in številni obiskovalci, ki so s svojo prisotnostjo sooblikovali posebno doživetje. Iskrena hvala vsem, ki ste se odzvali povabilu.

Zborček iz župnije svetega Andraža iz Leskovca in Mladinski zbor svetega Vida, otroci, mladi pevci, njihovi starši z vodjo Sandro Vidovič, so združili svoje glasove in polepšali sveto mašo, da je bila še bolj doživetja. V objemu narave smo lahko tako še močnejše občutili Božje stvarstvo in povezanost z vsemi živimi bitji, o katerih je sveti Frančišek tako nežno prepeval v *Sončni pesmi*.

Po sveti maši so predstavniki slovenske policije predstavili pomen odgovornega dela s službenimi psi in poklic, ki zahteva srčnost, predanost in zaupanje. Člani Kinološkega društva Ptuj pa so pokazali, kako veliko lahko psi dosežejo z ljubečo vzgojo, igro in potrpežljivim urjenjem. Oboje je zbrane navdušilo in opomnilo, kako dragocena je vez med človekom in živaljo.

Takšni dogodki nas učijo odgovornega ravnanja z živalskimi sopotniki in nas spodbujajo k premišljevanju o lastnem odnosu do stvarstva. Hkrati pa nas opominjajo, kako je pomembno delo vseh, ki svojo poklicanost živijo z odprtostjo srca do človeka, živali in narave.

Hvaležni smo vsem, ki ste skupaj z nami soustvarili občestvo ob najsvetejši daritvi.

Naj vas Gospod in sveti Frančišek Asiški še naprej spremljata s svojim blagoslovom, mirom in zgledom ter naj vam Gospod obilno povrne za ves vaš trud, čas in predanost.

»Hvaljen, moj Gospod, za vsa tvoja čudovita dela!« ❀

»Ali bi rad romal?«

Janez Turinek

Na predzadnjo avgustovsko nedeljo sva se z ženo po sv. maši in zgodnjem kosilu odpravila na lükarski praznik v Dornavo. Pred desetletjem sva tam doživela zares veličasten praznik, posvečen čebuli – ptujskemu luku. Lükarice so predstavile svoje delo s čiščenjem in spletnjem vencev čebule, s sortiranjem lukeca – čebulčka za sajenje – in z otrsanjem semena. Tokrat pa so pripravili zares lepo in slikovito razstavo. Ogledala sva si jo, nato pa je sledila le še zabava z za naju preglasno glasbo, srečelovom ter jedačo in pijačo. Skratka hrupno. Zapustila sva hrup in stopila v bližnjo cerkev sv. Doroteje. Lepo in urejeno svetišče.

In kam zdaj? K Mariji s plaščem na Ptujsko Goro. S spodnjega parkirišča v miru stopava po romarski poti ob vseh štirih skrivnostih rožnega venca. Mir in tihota naju hranita, in ko se vzpenja po zadnjih stopnicah, na desni zagledam plakat. Vabi na »Peš romanje Goričko–Piran. Greš tudi ti? En dan, dva, tri ... tudi mesec dni? Od 3. septembra do 4. oktobra 2025.«

Žena mi je rekla, da so se mi oči kar zasvetile. Pa me vpraša: »Ali bi rad romal?« Odgovorim: »Seveda, a če bom le zmogel.« In sem rekel: »Stopiva v svetišče.« Ravnokar se je začela molitev rožnega venca, zatem sveta maša. Pri prošnjah sem dodal svojo: »Gospod, daj mi spoznati, ali bi lahko poromal za cel mesec.«

Ko sva se tisto nedeljo vrnila domov, nisem nič kaj govoril, veliko pa sem premišljeval in molil za pravo odločitev. Šele v četrtek, 28. avgusta, sem se prijavil za pot in prenočevanje – za vseh 31 dni. V molitvi sem se pripravljaj že od nedelje. Sedaj pa še tehnični del: obleka, obutev, spalna vreča, prva pomoč, molitvenik, dnevnik (ki ga pišem že več kot 30 let). Nahrbtnik na tehtnici je pokazal več kot 10 % moje teže, a kaj naj pustim doma? Za cel mesec grem od doma.

Pomislim na sv. Frančiška Asiškega. Kako je on romal pred več kot 800 leti v Rim, pa v Egipt, Španijo ... Že vem. Vzel bom usnjene sandale, dobro mi bodo služili. Pa me žena pregovori, da potrebujem tudi čevlje. Pohodni so se mi izrabili. Nove potrebujem. Kakšne? Usnjene. Kupim jih dan pred odhodom. ProAlp iz Tržiča. Odlična izbira za bosonogo obutev.

Hčerka me 2. septembra zvečer zapelje do doma duhovnosti v Kančevce, kjer se romanje prične. Br. Gregor me prijazno sprejme. Tam je že tudi romarka Marija iz Ribnice. Povečerjamo in prespimo.

1. dan: Kančevci–Turnišče. Zgodnje jutro 3. septembra: najprej hvalnice, nato sveta maša, zajtrk, romarski blagoslov in ob osmi uri prvo slikanje. S še dvema romarjema

se z br. Gregorjem podamo na pot. Molimo rožni venec, ustavljamo se pri znamenjih in se počasi spuščamo z Goriškega proti Dolinskemu. Ustavimo se v Bogojini, v prelepem svetišču z zvonikom, ki že na daleč kaže podobo prsta, usmerjenega v nebo ...

Ob odhodu iz Bogojine se srečamo s tremi mladeniči, ki povedo, da gredo z Goriškega v Piran po diagonali. Mi pa seveda »cikcak«. Slikamo se in razidemo.

V Turnišču nas prijazno sprejmejo sestre klarise. Prenočiva z romarko Marijo.

Začetek romanja v Kančevcih

Naslednje jutro, **2. dan:** Turnišče–Veržej. Pridružita se dva nova romarja: romar Franc pove, da je poleti s kolesom prevozil Jakobovo pot iz Slovenije do Kompostele v Španiji. Tisti dan prispemo v Veržej, kjer ostanem sam. Prenočim v zemljanki Marianuma. Prijazno mi ponudijo večerjo in zajtrk.

Naslednje jutro, **3. dan:** Veržej–Sveta Trojica. Pri sv. maši spoznam br. Jurija Štravsca. Skupaj romava proti Sv. Trojici v Slovenskih goricah. Pot je dolga, vročina pritiska, a midva veliko moliva, se ustavlja pri mnogih znamenjih. Zadnji del poti po stopnicah opraviva po kolenih. Sprejme naju p. Krizostom in naju povabi k sv. maši. Spet ostanem sam v prenočišču.

Z bratom Jurijem na pot

V jutru, **4. dne:** Sveta Trojica–Maribor. Pridružijo se mi bodoči diakon Heliodor, romarka Tamara, romar Franc in še en romar od Sv. Trojice.

Dospemo v Maribor k frančiškankam in p. Krizostom nas prijazno pogosti. A spet ostanem sam. Prenočim.

5. dan: Maribor–Ptuj. S patrom Krizostomom pozajtrkujeva, da mi blagoslov in nadaljujem pot proti Ptuj. Lepo mi je, saj hodim v molitvi z Gospodom in s Frančiškovo Hvalnico stvarstva. Okrog poldneva se mi pridruži gospa Danica in malo kasneje moj vnuk Maks. Molimo in zadnji del poti hodimo v tišini. Maks mi nese nahrbtnik. Na Ptuj sprva ni nikogar, ki bi nas sprejel, potem pa se pojavi

Pred mestno hišo na Ptuj

mladi p. Andrej, ki mi dodeli sobo kar v glasbeni učilnici. Skupaj z novim romarjem Rajkom (z ženo Ano sta bila preteklo leto laična misijonarja v Braziliji) in mojo ženo, ki me je prišla obiskat, smo prisotni na čudovitem koncertu ptujske mladine. Mene najbolj pritegne izvedba Sončne pesmi.

Jutro **6. dne:** Ptuj–Ptujška Gora. Nama z Rajkom se pridruži še šest romark. Vodi nas p. Andrej. Ustavimo se na Vidmu, v spominski sobi misijonarja p. Mihe Drevenška, in v cerkvi na Selah. Na Ptujski Gori nas sprejme p. Emil (nekdanji član vokalne skupine Minores). Sledi večerja s p. Tonijem Brinjavcem. Prenočiva z Rajkom, zjutraj se nam pridružijo še drugi romarji.

7. dan: Ptujška Gora–Slovenska Bistrica. Ta dan nas je sedem. Prispemo k sestram frančiškankam brezmadežnega spočetja v Slovensko Bistrico. Prijazne sestre nas sprejmejo in štirje prenočimo. Odpovejo mi sandali in hčerka Andreja mi pripelje Maksove čevlje.

Zjutraj **8. dne:** Slovenska Bistrica–Olimje. Na poti do Olimja nas spet vodi br. Gregor, roma nas šest romarjev. Ta dan nas pere dež in do Olimja prispemo v hudem nalivu že v mraku. P. Tine nas sicer nekje pri Pristavi prestreže z avtom in nam ponudi prevoz. A se mu odpovemo – na peš romanju smo. Patri minoriti nam ponudijo prenočišče v podstrehi romarskega doma. Dali so nam kar tri električne radiatorje, da bi se posušili, a elektrika ni držala.

9. dan: Olimje–Celje. Tako smo zgodaj zjutraj oblekli mokra oblačila in mokre čevlje. Roma nas devet. Vodi nas p. Tine. Strmo se vzpenjamo, molimo in spet nas pere dež vse do Šentjurja. Pod večer prispemo v Celje h kapucinom. Spet nas prijazno sprejmejo. Po slavljenju in sv. maši v cerkvi sv. Cecilije sledita večerja in počitek.

V Olimju

Jutro **10. dne:** Celje–Nazarje. Po sv. maši pozajtrkujemo pri sestrah v sosednjem samostanu. Zaželimo srečno pot s. Ani Šuštar, ki bo pojutrišnjem odpotovala v misijon na Šrilanki. Br. Miro nam podeli romarski blagoslov in že gremo ob Savinji. Vodi nas br. Jožef, z nami sta še Sandra in Tomislav. Molimo rožni venec in br. Jožef ima lepe razlage za vsako skrivnost. Pri Malih Brastovčah nas prestreže romarka Jožica. Podari nam sendviče in pija-

Prihod v Nazarje

čo ter nas povabi na kavo v gostišče Afrika. Z nami gre vse do Nazarij. Tam nas prijazno sprejme frančiškan p. Tomaž Pinter. Ker imam kar nekaj težav z zatekanjem leve noge, mi ponudi kar dve kremi, ki pomagata. Za večerjo nam ponudi zelenjavno juho in odlične lisičke z jajci.

Jutro **11. dne:** Nazarje–Kamnik. Najprej sveta maša pri sestrah klarisah. Danes se nas zbere spet nekaj več. Pridružita se kar dve romarki z imenom Ines in skupaj nas je devet. Kar hitro se vzpenjamo proti Gornjemu Gradu. Bolečine v nogi se stopnjujejo in komaj še zdržim. Romarka Sandra me opremi z analgetiki, da sploh lahko hodim. Pri Novi Štifti imamo sv. mašo in preko Črnavca že v mraku dospemo v Kamnik k frančiškankam. P. Tomaž ostane z nami. Štirje prenočimo. Prijazna gospa Marija nam ponudi okusno večerjo.

Jutro **12. dne:** Kamnik–Repnje. Nedelja in praznik povišanja sv. Križa. Že doma sem sklenil: »Ko bo najtežje, ne bom odstopil,« zato bi rad danes prišel v Repnje. Pridiga p. Tomaža pri sv. maši me tako dvigne in prenovi, da grem naprej. So sicer bolečine, a jih darujem za mir in za vse, ki so v stiski. Zbere se nas kar devetnajst, tudi

slepi gospod z ženo in dvema fantoma. Današnja pot je krajša in popoldne smo že v samostanu šolskih sester. S predstojnico s. Bernardo ugotoviva, da sva v daljnem sorodstvu. Povem ji o svojih težavah z nogo in mi priporoči s. Bogoljubo, ki mi da hladilni gel. Bolj mažem, bolj pomaga, in tako sem zjutraj pripravljen za pot do Brezij.

Pri Mariji na Brezjah

13. dan: Repnje–Brezje. Z nami gresta s. Ema in s. Martina in kar petnajst romarjev: študentke – dekleta Frančiškove mladine: Polona, Ana, Nike ... z veliko slovensko zastavo na leskovi palici. Veliko molimo, pojemo, s. Ema igra na ukulele. Pravo veselje romarskega duha. Prispemo na Brezje, kjer nas spet prijazno sprejmejo frančiškani. P. Tomaž nam postreže večerjo in dodeli sobe. Zvečer se mi zgodi še en pripetjaj: na stopalu desne noge sem že pred dnevi pridelal nekaj žuljev. Tokrat pa se del obliža kar noče odlepti. Vzamem škarje in odrežem, seveda tudi del kože. Ulije se kri in se kar noče ustaviti. Vzamem gazo in povoj ter vse skupaj trdno povijem, zjutraj pa preko posušene krvi oblečem nogavice.

Jutro **14. dne:** Brezje–Škofja Loka. Na pot se nas odpravi šest, vodi nas p. Tomaž. Eno dekle ima preveč boleče žulje in ostane na železniški postaji. Spet začne deževati. Hodimo, molimo in se vzpenjamo po kar spolzki poti na Jošta, pa naprej proti Škofji Loki, kjer nas še posebej prijazno sprejmejo bratje kapucini. Ponudijo nam možnost pranja in sušenja oblačil.

Sedemo k skupni večerji in obiščeta me žena in hčerka za 71. rojstni dan. Pripeljeta mi sveže perilo in pecivo, da se malo posladkamo. Bratje kapucini in romarji mi zapojejo Frančiškovo pesem, poje tudi br. Bernard, ki je že v letih in je malo opešal, a bratje tako lepo skrbijo zanj. Prenočimo.

Prične se **15. dan:** Škofja Loka–Štepanja vas. Ob 5.50 sem v cerkvi sv. Ane. Prvi. Tišina. Tema. Le luč – večna luč. Balzam za dušo. Noge so sicer v bolečinah, a duša se radosti. Hvaležna je. Zbere se nas devet, vodi nas p. Matej Nastran, ki je vodilni pri zasnovi in izvedbi tega romanja. Hodimo z mirnim tempom, molimo, pojemo. Med potjo obiščemo sestre klarise v Dolnicah. Tako prijetne, preproste in radostne so. Na Vodnikovih cesti pa nas čaka presenečenje: mlada družina nas povabi k obloženi mizi na prostem. Sadje, posladki, pijače, celo obliži in avtomat za kavo. Predamo jim romarski blagoslov, se zahvalimo in nadaljujemo pot do bratov kapucinov v Štepanji vasi, ki nam za dobrodošlico ponudijo malico. Pričakata nas novinarja Ognjišča in Družine. Oba želita intervju. Novinar Družine me želi slikati z romarsko listino. Hoče, da jo odprem, da bi se videli dosedanji žigi, in reče: »Romar Janez ponosno drži ...« Oprekam mu, da si tega ne želim, in sva zaključila. Kasneje sem videl, da me je vseeno slikal in objavil. Dodelijo mi sobo številka osem. Počitek. Precej utrujen sem.

Jutro **16. dne:** Ljubljana–Stična. Ob 6.15 imamo hvalnice v kapeli, nato sv. mašo in po zajtrku gremo proti Sostremu. Štirje romarji smo, sami starejši: poleg mene še Jože, njegova žena Francka in njena sestra Neža. Voditelj pa mlajši: br. Luka, br. Dominik in Aleš Čerin. Tempo je kar »privit«, a z Božjo pomočjo »ta stari« nekako zdržimo. Molimo in se ustavljamo pri znamenjih. Nadaljujemo skozi Višnjo Goro proti Stični, kamor prispemo po 30 km hoje okrog 17. ure. V cistercijskem samostanu se ravno pripravljajo na Stično mladih. Vse polno je mladih. Nihče nas ne pričaka, potem pa nam po uri čakanja dodelijo pogrado na skupnih ležiščih in po večerji hvaležni ležemo k počitku. Noge me bolijo in mi zatekajo. Ponoči večkrat mažem in do jutra je bolje.

Romarji od Ljubljane do Stične

Se nadaljuje ...

Jezus med nami - sveti Frančišek Asiški

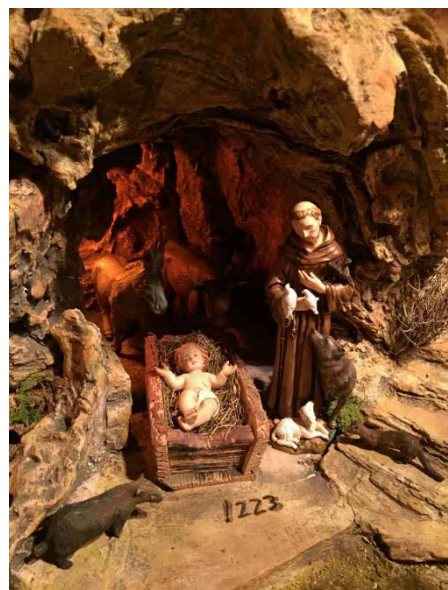
Milanka Petrovič in Vlasta Kokol Voljč

JEZUS MED NAMI - jaslice

Pred 802 letoma, davnega leta 1223, si je sveti Frančišek Asiški zaželel, da bi prebivalcem majhne vasice Greccio v Italiji kar se da natančno in tako, da bi vsi razumeli, prikazal razmere, v katerih se je rodil Jezus. V votlini nad vasjo je s pomočjo vaščanov prikazal Sveto družino, vključil pa je tudi pastirje in žive živali.

V naslednjih letih je to preraslo v običaj, ne samo v okoliških krajih in v Italiji, ampak se je kot tradicija razširilo po vsem svetu.

**JASLICE SO POVABILO,
DA BI NAREDILI PROSTOR ZA BOGA.**
(papež Frančišek)

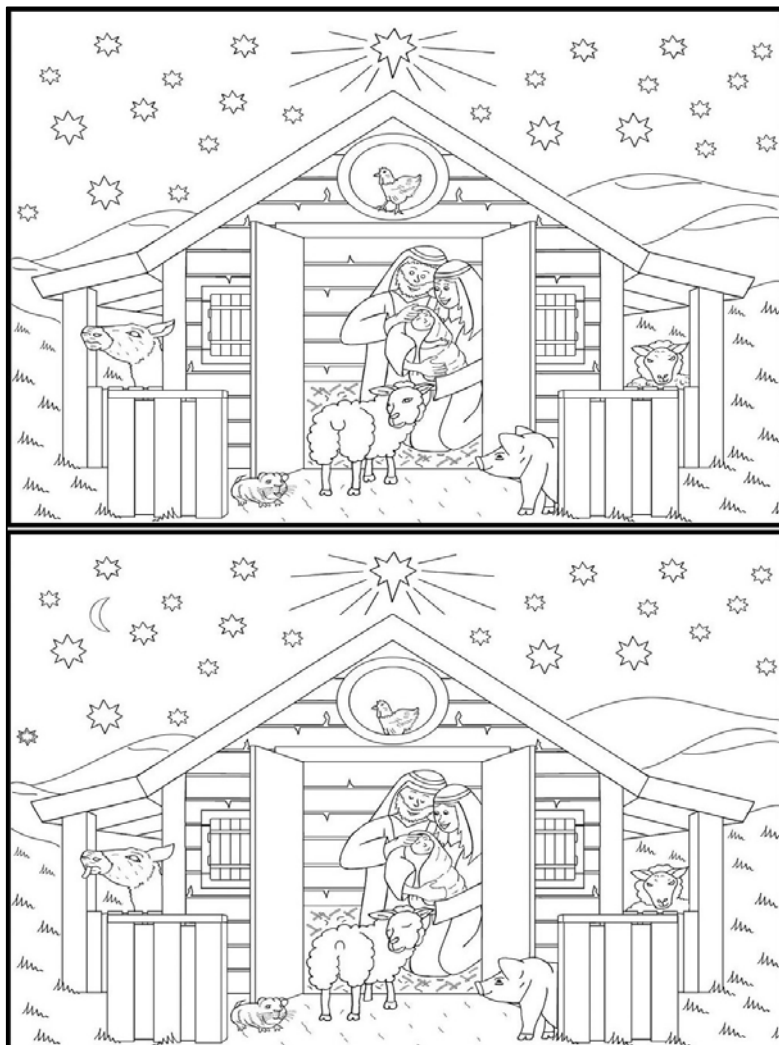
Zvezda v jaslicah, znana tudi kot betlehemska zvezda, je simbol upanja in Božjega vodstva.

Najlepše jaslice bodo tiste, v katerih bo Jezus prišel v vašo družino.

Pripravlja: Milanka Petrovič

Poišči vsaj 15 razlik (vseh razlik je 20).

Rešitve pošljite na e-naslov: milanka.privat@gmail.com do vključno 31.1. 2026.

Vsi sodelujoči, ki boste pravilno označili 15 razlik, boste vključeni v žreb.

Vsi izžrebanci boste pisno obveščeni o rezultatih žrebanja.

1. nagrada: 10-odstotni popust na romanje v juliju 2026 v Assisi za eno osebo
2. nagrada: knjiga Vsak ima svojo pot (življenje sv. M. Kolbeja)
3. nagrada: knjiga o p. Milanu Holcu

GOSPOD, VEŠ KAK VIC?

Sosed reče sosedu: »Rad bi se pošalil na svoj račun, ampak je blokiran.«

Nagrajenci so:

1. nagrada: 10% popust na romanje v juliju 2026 v Assisi za eno osebo; Andreja Potočnik, Ulica Rajka Slapernika 12, 2235 Sveta Trojica
2. nagrada: Knjiga Vsak ima svojo pot (življenje sv. M. Kolbe); David Berkopec, Obrtniška ul. 5, 1331 Dolenja vas
3. nagrada: Knjiga o p. Milanu Holcu; Ema Zelenik, Svetinci 41, 2253 Destrnik

Vse nagrajence obveščam, da svojo nagrado prevzamete na sedežu Minoritske province, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, pri p. Milanu Kosu (041 260 724).

Čestitam v imenu vseh članov uredniškega odbora. Mir in dobro! Milanka Petrovič

Gospod naj ti podari mir!

Frančiškov prijatelj
<https://www.kapucini.si/>

brat frančišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

V tokratni temi številke se dotaknemo enega najglobljih človeških vprašanj: skrivnosti smrti. Ne kot konca, temveč kot tihe meje, skozi katero se razkriva resnična razsežnost življenja. Evangelij nam pokaže, da nas ne smrt ne življenje ne moreta ločiti od Ljubezni, ki nas je ustvarila. Razmišljamo o nepredvidljivosti trenutka – dneva in ure, ki ju ne poznamo – ter o odgovornosti, da živimo zdaj, z odprtimi očmi in srcem, ki sprejema. Posebno mesto v tej številki ima iskren intervju z Matejo Feltrin Novljan, ki se v svoji bolezni sooča s preizkušnjami, večjimi, kot bi jih kdo želel nositi. V pogovoru razpira svojo izkušnjo bolečine, negotovosti in hkrati neverjetne notranje moči, ki jo črpa iz vere. Njene besede pričajo, da je življenje mogoče živeti tudi tedaj, ko je telo šibko in ko je smrt nenadoma bližja – prav takrat se pokaže svetloba upanja in ljubezni. Ne razumemo smisla vojne in gorja v Ukrajini. Vendar Bog lahko tudi preko tega dela čudeže. O tem govori zgodba o poklicanosti Beti Žust, ki ji je prav tam Bog globoko spregovoril, da mu je lahko na stežaj odprla vrata svojega srca. Dotaknemo se vprašanja, kaj pomeni postati podoben Bogu: v usmiljenju, potrpežljivosti, pogumu sprejemanja. Pogledamo, kako se trpljenje lahko osmisli le v veri in kako nas poti slovenskih gora, kot je Porezen, nagovarjajo k vztrajnosti in spokojnosti. Tema smrti se nadaljuje v razmišljanju o telesni minljivosti. Duh Assisija pa nas uči preprostosti ... Osvetljujemo človeške bitke vsakdana, moč molitvene povezanosti in bogastvo iz cerkvene zakladnice. Srečamo se z dvema novima svetnikoma: z delom Ubalda Marchionija in p. Martina Capellija. Predstavljamo vam pokojnega brata kapucina, škofa in Poljaka Pacifika Dydcza in utrinke iz tujine s pogledom na širši svet. Smrt pa nima glavne besede, ampak je tu vstajanje, ki čaka vsakega izmed nas. Prelistajte, pogledajte, preberite ...

Prelistajte, pogledajte, preberite ...

br. Vlado Kolenko

Gospod naj ti podari mir!

Ob prazniku vseh svetih se vreme ponavadi spremeni, saj vetrovi hladneje zapihajo in pripravljajo vse na prihod zime. Praznik vseh svetih in spomin vseh vernih rajnih sta nekakšen predokus našega pričakovanja srečanja s sestro smrtjo, ki ji nihče v življenju ne uide, in nebeške slave, ki nam jo je zaslužil Jezus. Tako kot drevesa jeseni odvržejo zlatorumeno listje, se moramo tudi mi osvoboditi vsega posvetnega in greha, da se pripravimo na nebeško.

Razmišljanja tokratne številke revije Brat Francišek se še vedno napajajo ob Hvalnici stvarstva, ob kitici o sestri smrti. Pogledjte in razmislite tudi vi. Katehezi OFS za november in december nas spodbujata k ponižnemu služenju za srečno zadnjo uro.

Pred vrati je narodni volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda, ki bo potekal v decembru na Kureščku pri Ljubljani.

Konec septembra in v začetku oktobra sta potekala pohoda za življenje v Mariboru in v Ljubljani; pogledjte, kako je bilo. Ne spregledajte napovednika dogodkov za OFS v letu 2026.

V rubriki Iz naših družin pa najdete veliko utrinkov z zaobljub po krajevnih bratstvih OFS. Septembra je potekalo peš romanje z Goriškega v Piran, o čemer bomo več lahko prebrali v naslednji številki, lahko pa že sedaj pre-

berete potpisne zapise peš romanja z La Verne v Assisi.

Svetodeželska rubrika nam prinaša zapisa o kolesarjenju po poti pokristjanjevanja od Salzburga do Ogleja ter o romanju po pravoslavnih samostanih Srbije.

Vsem želim prijetno branje!

Vse dobro!

Slovenska minoritska provinca in romarska agencija Aritours vas vabita na romanje v ITALIJO

ASSISI IN GORA LA VERNA

Ob 800-letnici svetnikove smrti prvič na ogled posmrtni ostanki sv. Frančiška Asiškega

od 13. do 15. marca 2026

Duhovno vodstvo: provincial p. Milan Kos in bratje minoriti

1. dan: Slovenija–Rivotorto–Assisi

Odhod avtobusa v jutranjih urah iz dogovorjenih krajev. Vožnja v Italijo in naprej mimo Benetk, Bologne ter Firenc po slikoviti Toskani in Umbriji proti Assisiju. Najprej se zapeljemo v Rivotorto, kjer je sv. Frančišek ustanovil prvo naselbino svoje redovne skupnosti. Maša. Večerja in nočitev v hotelu.

2. dan: Assisi

Zajtrk. V mestu sv. Frančiška in sv. Klare začutimo tisti duh Assisija, ki ga lahko doživi vsakdo, ki to želi, saj nas spremlja povsod, kamorkoli se odpravimo. »Raj na zemlji« je poimenoval to mesto papež Janez XXIII., ko je kot romar molil na grobu sv. Frančiška. Obiščemo najimenitnejšo in najlepšo stavbo – baziliko sv. Frančiška. V kripti pod glavno ladjo je Frančiškov grob z njegovimi posmrtnimi ostanki, kamor jih je položil brat Elija.

Ob 800-letnici smrti sv. Frančiška bodo ravno v tem času v baziliki prvič javno na ogled posmrtni ostanki sv. Frančiška Asiškega. Ob njih bomo lahko molili.

Maša. Po maši sprehod po ozkih mestnih ulicah mimo glavnega trga, mnogih lepih palač, ostankov Minervinega templja do bazilike sv. Klare in cerkve Marije Velike, kjer je grob sv. Karla Acutisa, zavetnika mladih in programerjev, prvega t. i. milenijskega svetnika. Vrnitev v hotel, večerja in nočitev.

3. dan: Assisi–gora La Verna–Slovenija

Po zajtrku se zapeljemo na goro La Verna, kraj miru in tišine, kjer je Frančišek leta 1224 prejel Kristusove rane. Ogledamo si kapelo Marije Angelske iz sredine 13. stol., baziliko ter kapelo, kraj prejetja ran. Postanemo pri lesenem križu, glavnem znamenju Frančiškovih molitev. Po maši prosto za nakup spominkov in osebno pobožnost, nato pa se odpravimo na pot proti domu, kamor se vrnemo v poznih večernih urah.

CENA: 319 EUR (za 45 oseb), 339 EUR (za 40 oseb), 369 EUR (za 35 oseb)

V ceno je vključeno: avtobusni prevoz po programu, cestnine, parkirnine in mestne takse, 2 polpenziona v hotelu 3* (dvo-posteljne sobe, TWC), vsi zunanji ogledi po programu, duhovno in strokovno vodstvo, organizacija in izvedba romanja, nezgodno zavarovanje in DDV.

Možna doplačila: enoposteljna soba 50 EUR, zdravstveno zavarovanje z asistenco v tujini: 6,40 EUR (za osebe starejše nad 75 let 9,60 EUR).

Odstopnina: 5 % vrednosti potovanja.

Način plačila: 70 EUR ob prijavi, možnost odplačevanja na obroke brez obresti.

Prijave sprejema agencija ARITOURS: tel. 02/252 16 19; info@aritours.si; www.aritours.si.

Slovenska minoritska provinca in romarska agencija Aritours vas vabita na

JUBILEJNO ROMANJE V ASSISI,

**ob 800-letnici »transitusa«
ali prehoda sv. Frančiška Asiškega v večnost**

od 27. aprila do 1. maja 2026

Duhovno vodstvo: p. Danilo Holc in bratje minoriti.

PROGRAM:

1. dan: Slovenija–Siena–Assisi

Siena: bazilika sv. Katarine Sienske, stolnica, glavni trg ter cerkev sv. Frančiška Asiškega

2. dan: Assisi

Assisi: stolnica sv. Rufina, Chiesa nuova (cerkev z ostanki rojstne hiše sv. Frančiška), cerkva sv. Damijana s samostanom (naročilo s križa sv. Frančišku: »Pojdi in popravi mojo Cerkev!« in sestava Hvalnice stvarstva ali Sončne pesmi), popoldne – eremitaža Carceri v osrčju gore Subasio in cerkev Marije Angelske pod Assisijem (Porcijunkula)

3. dan: Assisi–Greccio–Fonte Colombo–Assisi

Rietska dolina – Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (sestava Vodila za življenje manjših bratov), Rivotorto (tugurij ali kraj bivališča prvih bratov), po želji pa še doživetje večernega oz. nočnega asiškega utripa

4. dan: Assisi

Bazilika sv. Frančiška Asiškega z grobnico sv. Frančiška (vodeni ogled), Santa Maria Maggiore (trg »Frančiškovega očenaša« in škofijski dvorec, v cerkvi je tudi grob, v katerem počiva sv. Carlo Acutis), bazilika sv. Klare, prosto popoldne z možnostjo obiska trdnjave Rocca Maggiore

5. dan: Assisi–gora La Verna–Slovenija

La Verna (kraj Frančiškovega prejema Kristusovih ran ali stigem)

Cena romanja bo v reviji objavljena naknadno, ker je do izida nismo uspeli pridobiti. Lahko pa se telefonsko na agenciji pozanimate že prej!

V ceno bo vključeno: avtobusni prevoz po programu, cestnine, parkirnine in mestne takse, štirje polpenzioni v hotelu 3* (dvo-posteljne sobe, TWC), prevoz s taksijem, vsi zunanji ogledi po programu, duhovno in strokovno vodstvo, organizacija in izvedba romanja, nezgodno zavarovanje in DDV.

Prijave sprejema romarska agencija ARITOURS: tel. 02/252 16 19; info@aritours.si; www.aritours.si.

JUBILEJNO ROMANJE V ASSISI

ob 800-letnici prehoda sv. Frančiška Asiškega v večnost

od 19. do 24. julija 2026

MLADI, ŠTUDENTJE IN MLADI PO SRCU,

poromali bomo v kraje, ki jih je sv. Frančišek Asiški zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost življenja ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 19. julij:

Padova – Sv. Anton, Assisi

Ponedeljek, 20. julij:

Stolnica sv. Rufina, Frančiškova rojstna hiša, cerkva sv. Damijana, Porcijunkula (bazilika sv. Marije Angelske)

Torek, 21. julij:

Samotišče Carceri, bazilika sv. Frančiška

Sreda, 22. julij:

Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Frančišek sestavi Vodilo), Rivotorto

Četrtek, 23. julij:

Bazilika sv. Klare, trg Frančiškovega očenaša (Santa Maria Maggiore – sv. Carlo Acutis), bazilika sv. Frančiška, prosto popoldne, večerna molitev na grobu sv. Frančiška

Petek, 24. julij:

La Verna (Frančišek prejme stigme), odhod proti domu

Cena: 220 €

Voditelji:

p. Danilo Holc, tel. 031 443 200, danilo.holc@rkcs.si

p. Tine Gašparič – 031 438 371

p. Andrej M. Sotler – 040 523 732

g. Primož Lorbek – 031 569 689

Prijave sprejemata p. Danilo Holc in g. Primož Lorbek.

Se že veselimo romanja z vami in prenočevanja v »hotelu tisočerih *«.**

OSVETLITEV

Moja ljubezen
je stkana iz Tebe,
moj Bog,
moja sreča!

Kar so ljudje
po meni prejeli,
bila je plamteča
dobrota dotikov.

Kljub mojim
neštetim, plašnim umikom
vse sem dobila od Tebe.

Čas je,
da svet in sebe
razumem drugače.

Nataša Ahčin

V izbi Nazareta se razcveta Sveta družina, zgled vere, ljubezni in upanja.
V tišini svete noči Marija in Jožef v obnebu Božje previdnosti
nežno zibata Božjega Sina.

V vsakem izmed nas je nekaj Njegove svetlobe.
Ko si jo podarimo, svet opazi Luč.
Luč govori, da je vsako človeško življenje sveto.

O, da bi v sveti božični noči in vse dni spoštovali življenje, ki nam je podarjeno.
Naj nas spremljata Kristusov mir in blagoslov.

Uredniški odbor

*Zakaj bi morali izbrati Kristusa,
hoditi po njegovi poti, biti svobodni
ter kot ubogi služabniki služiti
bližnjemu? Zato, »... da bi imeli
življenje in ga imeli v obilju«.* Jn 10,10

p. Anton Borovnjak

